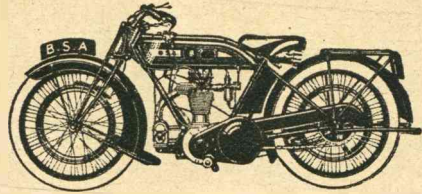

Drie voorname eischen waaraan een rijwiel of motor moet voldoen:

**Betrouwbaar
Snel
Aangenaam**

Dit alles vindt U vereenigd in de WERELDBEROEMDE

B. S. A. RIJWIELEN (prijzen van af f120.— met 50 jaar garantie)

en **B. S. A. MOTOREN** (prijzen van af f550.—)

These trade marks
are the property of
The Birmingham
Small Arms Co.
Ltd., Birmingham,
England.

**Alle B. S. A. rijwielen en motoren zijn als
standaard met Terry zadel gemonteerd**

B. S. A. CYCLES LTD., HOLLAND DEPARTMENT,

Direct.: A. BRONKHORST,

Laan van Meerdervoort 484, Den Haag

Telefoon 34883

Telegr. Beesaforen

GENEZING

DOOR

**N. V. „SPIRAEA”'s
Kruidenextracten**

VAN:

Kanker, Maagziekte en
Maagzweren, Tuberculose,
Gal- en Niersteen, Nier-
en Suikerziekte, Zenuw-
zwakte en Bloedarmoede,
Bronchitis, Asthma, val-
lende Ziekte, Rheumatische
pijnen, Huidziekte, open
Beenen (wonden), Inge-
wandziekte, Ruggemergte-
ring, Poliepen en Pleuris.

(Voor iedere ziekte
afzonderlijke
Kruidenbehandeling).

Vraagt ons gratis zieken-
bijlet.
Attesten ter inzage.

De spreekuren zullen
door Mevrouw OOMS—De
Vries gehouden worden des
morgens van 10—1 uur
met consulterend Arts.
Zaterdag en Zondag geen
zitting.

N. V. „SPIRAEA”,
Directrice Mevr. OOMS—
De Vries,
Nieuweweg 36, Amsterdam
(Oud Watergraafsmeer).

ADVERTEERT IN
„PANORAMA”

Weet U al

dat U een fout begaat, wanneer U kort-
weg vraagt om een hoofdwashpoeder?
Het betreft hier Uw haar; het mooiste
sieraad U door de natuur gegeven. Daa-
rom moet U het allerbeste middel kiezen,
om Uw haar te wasschen. Eischt uit-
drukkelyk het van ouds bekende

„Shampoo met den Zwartten Kop”
U hebt dan de waarborg een artikel te
ontvangen, dat reeds tientallen jaren
beproeft is. Geparfumeerd met Maart-
viooltjes, Lavendel, Teer, Eau de Cologne
Fabrikant: Hans Schwarzkopf, Berlin.

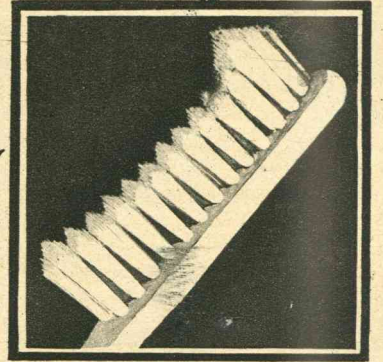
Voor Nederland en Koloniën:
C. F. van DYK & ZOON, DORDRECHT.

Belangryk is
dat U by
aankoop
uitdrukkelyk

Shampoo
met den
Zwartten
Kop verlangt

Pro-phy-lactic

DE TANDBORSTEL
in de gele doos.

N. V. TRIO, Noordwolde (Fr.).
Rietmeubelenfabrieken

Waar niet verkrijgbaar.
vraag men catalogus rechtstreeks a. d. fabriek

Het blad voor
geïllustr. reclame is
„PANORAMA”
vraagt offerte.

Mijnhardt's Hoofdpijntabletten
stillen spoedig de ergste hoofdpijn
van Prijs 60ct. Bij Apotheken en Droogsteden.

Als Uw Kinderen
zich bezeerd hebben
gebruik dan dadelijk
PUROL 30

ECHTE GRONINGER SUCADEKOEKEN

van f2.—, f250, f3.— enz. Franco p. p. 50 cts. verhooging

Firma J. G. MEIJER, Koekfabrikant, GRONINGEN

Giro No. 3315 Opgericht 1706 Telefoon 1022
— SPECIALE VERPAKKING VOOR DE TROPEN —

**ZOMER
SPROETEN**
verdwijnen spoedig
door een pot
Sprutol
BIJ ALLE DROGISTEN

DAMES

van Uitgevallen haren wor-
den mooie vlechten gemaakt
à f2.— franco thuis.

Nieuwe Vlechten 1e kw. haar
van af f5.— alle soorten
Haarwerken.

Haarwerkinrichting van
H. DE GROOT
Aelbrechtscolk 3a, (Bovenh.)
ROTTERDAM.

**„Gulden Plijs”
Sigaren**

FABRIKAAT
G. & S. MAJOIE-TILBURG

RECLAME-AANBIEDING

ALLEEN GELDIG GEDURENDE DE MAAND JUNI

Onder inzending van deze advertentie leveren wij U omgaand franco huis:

No. 1	graslinnen laken	150x3½ el, gewoon gezoomd.	Fl. 2.80 p. stuk
„ 2	prima graslinnen laken	138x3½ el, gewoon gezoomd	„ 2.70 „ „
„ „	„ „	150x3½ „ „ „	„ 2.90 „ „
„ 3	fijn graslinnen laken	150x3½ „ „ „	„ 3.20 „ „
„ 4	prima graslinnen laken	138x3½ „ „ „	„ 3.60 „ „
„ „	„ „	150x3½ „ „ „	„ 3.90 „ „
„ „	„ „	163x3½ „ „ „	„ 4.25 „ „
„ „	„ „	180x3½ „ „ „	„ 4.70 „ „
„ „	„ „	200x3½ „ „ „	„ 5.20 „ „
„ 5	zwaar graslinnen laken	139x3½ „ „ „	„ 3.60 „ „
„ „	„ „	150x3½ „ „ „	„ 3.90 „ „

Sloop, prima cretonne, met knoop en overslag 90 cts.
Sloop No. 3, gewoon gemaakt Fl. 1.15

Lakens met ajour bewerkt, per laken 20 cts hooger; sloopen met ajour
bewerkt, per sloop 20 cts hooger. Ajour-bewerking is extra fijn en sterk,
de draden worden met de hand uitgehaald. Desgewenst worden eerst
staaltjes op zicht gezonden.

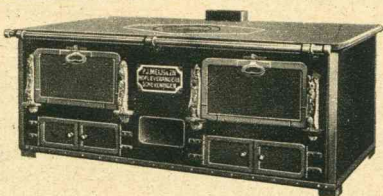
Vraagt onze complete collectie doeken, graslinnen,
half en heel linnen voor lakens, ter inzage.

Beleefd aanbevelend,

Koninklijke Weverij VAN DIJK, Eindhoven,

Telef. 322-668-833

Bijkantoor: L. v. Meerdervoort 54, Den Haag. Tel. 31940

Fa. P. J. MEYS & ZOON

FORNUIZEN SPECIAAL VOOR HOTELS, GE-
STICHTEN en PARTICULIEREN

WASSENAARSCHESTRAAT 1-3-5

Tel. S. 654, b.g.g. S. 3103

SCHEVENINGEN - HOFLEVERANCIERS

**P. J. DE VISSER
VAN BLOEMEN**

REESTR. 28 TEL. 9213
AMSTERDAM

in Muziek Instrumenten.

Abonneert U op
De Gracieuse
1.95 per kwartaal.

dat is 'em

Waarom nog benauwde dromen

Dromen hebben verschillende oorsaken. De
onaangenaamste zijn die, welke ontstaan door
stoornis in de bloedsomloop, hetwelk meestal
een gevolg is van een verkeerde houding
tijdens den slaap. Wilt U die dromen
vermijden en een recht verkwikkenden
slaap genieten, kies voor Uw bed dan de

Origineele Auping's Matras.

DE ORIGINEELE
AUPING'S
MATRAS IS
HERKENBAAR
AAN DIT
GARANTIE-
BEWIJS

ELKE SOLIDE BEHANGERS-
MEUBEL-OF BEDDENZAAK
KAN ZE U LEVEREN; LET
ECHTER OP DEN NAAM:

AUPING

LECTUUR GRATIS EN FRANCO FABRIEK „AUPING” DEVENTER

**Bezoekt tijdens de Zomer-
maanden de Noordzee-eilanden**

**AMELAND
SCHIERMONNIKOOG
BORKUM**

Door vooraanstaande artsen wor-
den deze eilanden aanbevolen voor
zieken en herstellenden om de
zuivere lucht en het groot zout-
gehalte van het zeewater en gelijk-
gesteld met de BEST BEKEND
STAANDE KUUROORDEN

Men vrage inlicht. aan Wagenborg's
Passagiersdiensten — DELFZIJL

HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN).

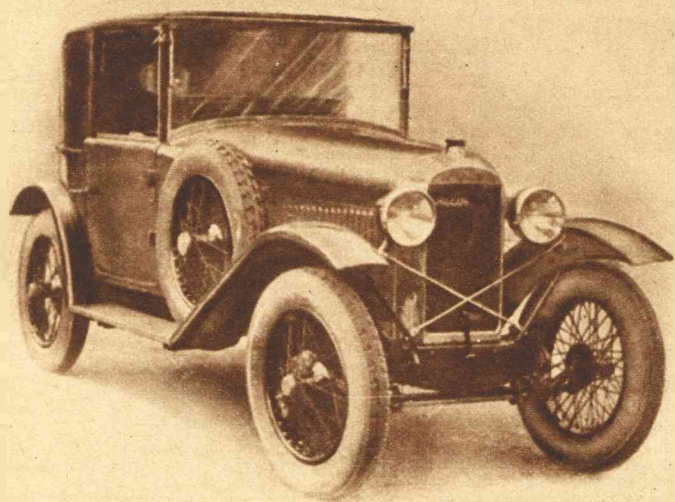
Een door
NEDERLANDSCHE ARTSEN
beproeft en aanbevolen

**BLOEDVORMEND
VERSTERKINGSMIDDEL**
aangenaam van smaak.

f2.60 per heele flesch.
„1.60 „ halve „

DR. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabrik, DEN HAAG.

ersoons CABRIOLET met Weymann-Carrosserie

AMILCAR

Algemeen erkend als de beste hier te lande geïmporteerde kleinauto

AMILCAR is een kwaliteitswagen

7. AUTOMOBIEL-MAATSCHAPPIJ „TELOS“

STERDAM, Singel 430/432 — Telef. Nos. 35911, 34232

TEL. 2016
Utrecht

FISSTHALER'S

Pilsner

Böhmische Brauhaus
A.G. te BUDWEIS bij **PILSEN**

OOK OP FLESSCHEN VERKRIJGBAAR

G. H. BÜHRMANN'S

PAPIERGROOTHANDEL

AMSTERDAM
KEIZERSGRACHT 28-34

FILIALEN TE 'S-GRAVENHAGE

AFD.: H. F. DE CHARRO EN ZONEN

BATAVIA

(WELTEVREDEN)

BIJKANTOOR TE ROTTERDAM

VERTEGENWOORDIGINGEN TE
GRONINGEN EN UTRECHT

HANDELSMERK

C. J. L. VERMEULEN'S FOTOGRAFISCH ATELIER
ONVERANDERLIJKE VERGROOTINGEN, ZEER
LAAG IN PRIJS EN EERSTE KLAS AFLEVERING.
— MEN VRAGE PRIJSOPGAVE. —
TOUSSAINTKADE 20 DEN HAAG
HOOFSTKADE 3

Vraagt „SASKA“ VOOR ENGROS BIJ
de fijnste LIMONADESIROOP
met HEELE AARDBEIJEN,
BEREID VOLGENS OCTROOI N°. 2593
Verkrijgbaar in de voornaamste restaurants en bij de solide comestiblehandelaren
DEN HAAG, Tel. 10839

AXEL LÜBBE
HET GROOTE GEHEIM

„.... dit is alles waar, doch hoe „tragisch is dan toch het menschenlot! „Als dit het resultaat is van vijftien, „zestien eeuwen „christelijke“ cultuur.“

Dr. GUNNING.

Ingenaaid f 4.90

Gebonden f 5.90

*Neem naar bosschen,
bergen, zee
Goede boeken met
U mee.*

CLIVE ARDEN
EEN MOEILIJK CONFLICT

Een moeilijk conflict tusschen drie menschen op bijzondere wijze behandeld. Een interessante roman, die spannend en verrassend is.

Ingenaaid f 3.90

Gebonden f 4.75

HALL CAINE
**DE VROUW DIE GIJ MIJ
GEGEVEN HEBT**

Negende druk

beroemde boek blijft steeds veel door de uitmuntende wijze waarop hierin het probleem der scheiding wordt behandeld.

Ingenaaid f 3.95 Gebonden f 4.90

HANS DOMINIK
DE MACHT DER DRIE
DE DOODENDE STRAAL

uitvinders in dezen roman wilden hun dodendenstraal niet dienstbaar maken aan de breiding van dood en verderf, integendeel aanwenden als middel om oorlog onmogelijk te maken. De roman speelt in 1955 en een schijnbaar onvermijdelijke oorlog tusschen Amerika en Engeland wordt verijdeld door „De Macht der Drie“

Ingenaaid f 1.75

JO MANDERS
FLIRTSTUDENTJE

Met illustraties en bandteekening van Frans Noorden.

Een nieuw, frisch en geestig boek voor onze jongedames, dat spoedig „en vogue“ zal zijn.

Ing. f 2.90 Geb. f 3.90

FRANCES H. BURNETT
DE GROOTE LORD

Een vlot geschreven roman, die van begin tot eind boeit en bovenal een veredelenden invloed heeft.

Ingen. f 4.50 Geb. f 5.75

SIGRID UNDSET
DE BRUIDSKROON

„De Bruidskroon“ is boeiend verteld en vol dramatische tooneelen. Sigrid Undset heeft hiermee een werk geschapen, dat van blijvende waarde in de literatuur zal zijn.

ELISABETH ZERNIKE
EEN VROUW ALS ZIJ

Een heel merkwaardig boek over een gescheiden vrouw, die men aanduidt met de veelzeggende woorden „een vrouw als zij“. Een levensdrama waarvan de ontkenning zeer aangrijpend is.

Ing. f 4.25 Geb. f 4.75

OTTO RUNG
DE PARADIJSVOGEL

Een interessante roman, welke ons geeft een levenswarme schildering van het menschenleven vol liefde en begeerte.

Ingen. f 3.90 Geb. f 4.90

JOHAN BOJER
DURANDAL

... de tragedie van het kinderloze huwelijk. Zelden heb ik de smart van vrouw zoowel als man in een huwelijk zoo schrijnend beschreven gevoeld als in dit boek.

JO DE WIT
DE BRANDING

De bekende roman van deze jonge schrijfster waarvan Frits Lapidoth in „De Nieuwe Courant“ vertelde „de zuivere compositie en prachtig subtiële detaillering maken dit boek tot een der meesterwerken van onze romankunst“.

Ingenaaid f 5.25 Gebonden f 6.50

CLIVE ARDEN
EEN SYMPHONIE DER LIEFDE

Een symphonie is het veel gevraagde boek van Clive Arden. In Engeland werd het de literatuurprijs toegekend. Editie na editie ziet daar en in Amerika het licht. Dit litterair verdienstelijke boek is in hoge mate emotioneel, en ondervindt ook in ons land groote belangstelling.

Ingenaaid f 4.25

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

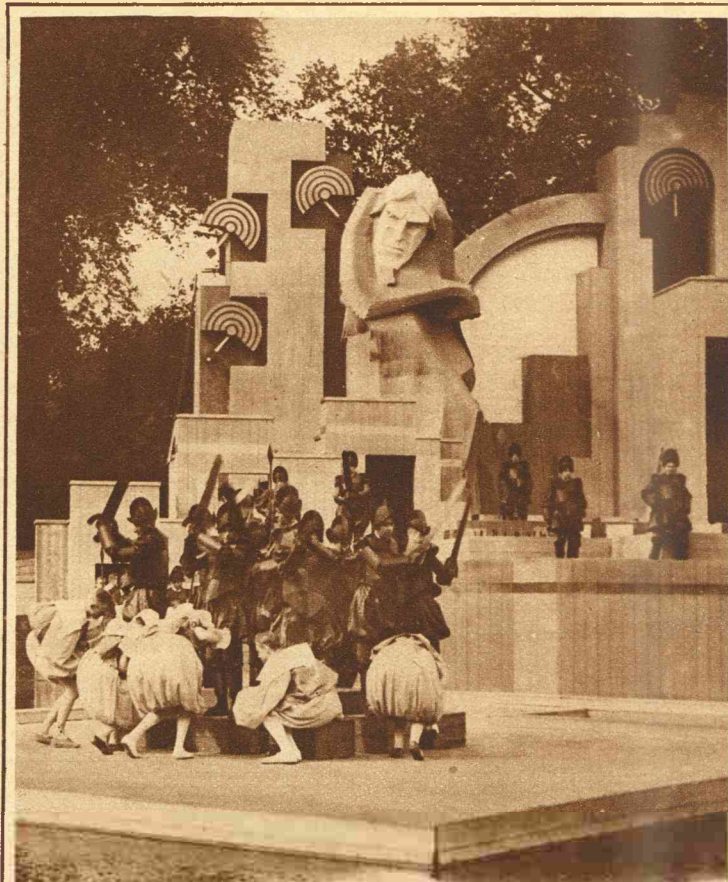
PANORAMA

No. 52 (26) 12DE JAARGANG
24 Juni 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25, Franco per post f2.50

HET LUSTRUMSPEL TE LEIDEN

Ter gelegenheid van het 70ste lustrum der Leidsche Hoogeschool wordt op 23 en 24 Juni op een terrein aan den Zoeterwoudschen Singel te Leiden des avonds te halfelf een opvoering gegeven van het A.—Z. spel, dat door samenwerking van Herman Teirlinck en Johan de Meester Jr. is ontstaan. Een beschrijving van het spel vindt men op pagina 8 en 9 van dit nummer, terwijl wij op deze pagina een viertal interessante foto's ervan geven. Hierboven, links: de bezetting van de stad door de Spanjaarden. De zittende groep stelt de Gelieven voor. Daarachter, staande op de verhooging, de Werkers. Rechts: Na de bezetting. De overweldiging der bevolking door de Spanjaarden.

Het begin van den opstand

Van rechts komt het volk en trekt om de Spanjaarden heen.

De landing der Geuzen

Het volk, op de verhooging, volgt met spanning het gebeuren.

STUDENTENLEVEN VOORHEEN EN THANS

Niet enkel een lustrum als wij dezer dagen viëren gaan doet ons achterom zien naar vroeger tijden. Wel menigmaal hebben wij verlangd naar eene geschiedenis van het Leidsch Studentencorps. Het is ons niet onbekend, dat er aan gewerkt is, dat men het archief geordend heeft, ja dat er eene commissie is geweest om zulk eene geschiedenis samen te stellen. Maar bezitten doen wij haar met dat al nog niet. En de tijd dringt. Want het wordt hoe langer hoe moeilijker het leven van vroegere generaties te kennen, gelijk het gekend wil worden.

Hoe leerzaam, hoe genoeglijk, maar vaak ook hoe weemoedig is het zich in oude studentenliteratuur te verdiepen. Ik zal het niet van te ver ophalen. Maar begin eens met den Spectator der Studenten 1774, volg de gansche reeks studenten-almanakken althans van 1815 af; neem dan den onsterfelijken Klikspaan ter hand met zijn Studententypen en Studentenleven, 1839, en lees in de Camera Obscura, ook van dat jaar, over Gerit Witse, Petrus Stastok junior en Hildebrand zelve, en den huurkoetsier; geniet van Alexander Ver Huell's platen met bijschriften, 1847: onderga den lach en de treurigheid om de Snikken en Grimlachjes van Piet Paaltjens, van 1850 af; lees dan de Dissolving views van Piet Brooshoofd, 1875; Rotte Blaren, 1903; Annie Salomons', Meisjesstudentje 1907... enkele areen nog maar uit een volle garve. Maar wie daarnaast herinneringen uit eigen studententijd leggen kan en jaargangen van het sinds opgeheven weekblad Minerva en van Virtus bestudeerd heeft, hij zal althans eenige stof tot vergelijking hebben. Het opstel van Dr. E. J. Haslinghuis in Pallas Leidensis, 1925, hebben de studenten zelve gewraakt (Virtus 12 Maart 1925). Dr. Gerard Brom, De Omkeer, in het studentenleven, 1923,

blik in het corpsleven te slaan. Men acht aanraking met buitenlandse studenten goed en verhelderend en besluit derhalve tot toetreding tot de Confédération internationale des étudiants, maar de langdurige strijd daarover in Virtus tuschen J. Z. en v. S. wijst toch op sterk verzet. Daarentegen is men eenstemmig in de erkenning, dat de verhouding tot andere Nederlandsche studenten voortreffelijk is. Dit stemt even blijde (want het is wel eens anders geweest) als de waarneming, dat er tuschen Senaat en Corps zulke goede betrekkingen bestaan. Het feest van 9 Februari heeft dat

College

(Naar de teekening van Alexander Ver Huell, ongeveer midden 19e eeuw).

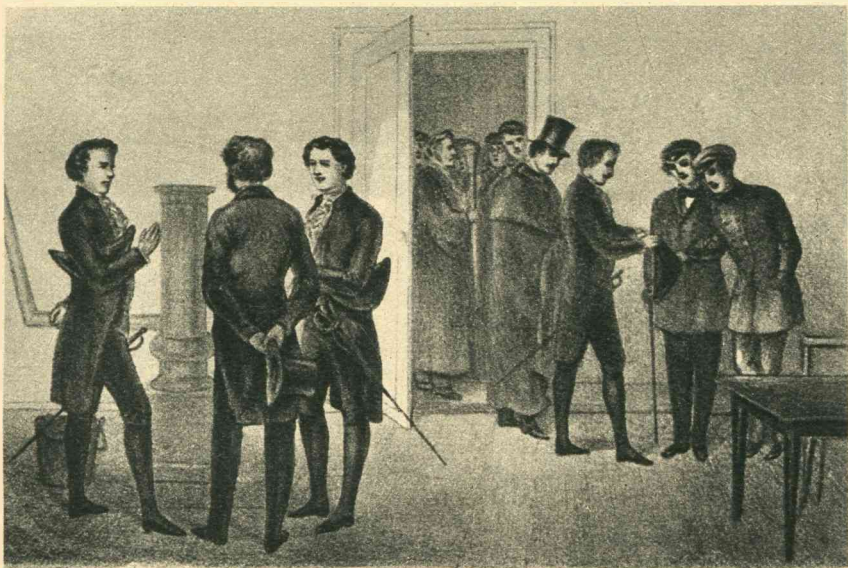
zoowel bewezen als versterkt, en als zinbeeld daarvan zie ik de aanbieding aan den avond van dien dag van den gedenkpenning door den Rector aan het Corps. En hoeveel jaren genieten de hoogleeraren op dien avond al der studenten

gulle gastvrijheid! Met reden spreekt men hier van de bekoring der traditie en de gehechtheid aan gewoonten, vooral om de juiste bijvoeging, dat ze, wanneer de inhoud gaat ontbreken, waardeeloos worden. De groentijd handhaaft zich. Ook zijne geschiedenis moet nog geschreven worden. De lichamelijke en geestelijke mishandeling in den vroegeren groentijd, ont-

tijdgenooten herinneren zich uit zulk eene periode nog de verschrikkingen van den Ladder. Doch ook hier deed de tijdgeest zijn werk, de oude ruwheden zijn merkkelijk afgenomen, met lichte schommelingen gaat de lijn stellig omhoog, dank ook de samenwerking van Senaat en Collegium. Het groentheater is verleden jaar weder ingesteld.

Behalve dan in het Corps zijn er studeerenden vereenigd in den Bond van Leidsche Studenten (sinds 1911). Maar hun getal raakt niet aan de honderd en de buitenwereld bespeurt weinig van hen. Er is ook eene Indologenvereening, waarvan lang niet allen lid zijn en die, ook bij gebrek aan een lokaal, niet tot rechten bloei komen kan. Wat vroeger tijden ook niet kenden was een roomsch-katholiek studentencorps. Toch is de vereening Sanctus Augustinus in wezen niet anders. Zij omvat de mannelijke en vrouwelijke roomsche studenten, heeft haar eigen gebouw aan de Hoogewoerd, haar eigen almanak, haar eigen leven en maar een enkele harer leden, meen ik, is tegelijk lid van het Corps.

Schijnt mij dit eene ongewenschte afzondering, gansch natuurlijk dat de vrouwelijke studenten hare eigen vereening hebben (sinds 1911). Hier is wel een groot verschil tuschen toen en nu. Eerst argwanend bespied, als enkeling vereenzaamd, is de vrouwelijke student nu zoo gewoon geworden dat een „meisjesstudentje" zoo verouderd schijnt als „Hilda van Suylenburg". De lokalen der Vereening in het Nutsgebouw staan bekend om hare gezelligheid en gastvrijheid, zij geeft haar eigen almanak uit, heeft tal van gezelschappen, er is een novitiaat voor de regeling waarvan eene afzonderlijke commissie zorgt en haar bestuur vertegenwoordigt haar bij alle academische plechtigheden, praeses en abactis waren onder de gasten aan het promotiemaal der Koningin. Op de colleges, in de

Sen promotie in den ouden tijd

(Naar de teekening van A. Ver Huell).

mag men niet ongelezen laten. Maar mij hinderen daarin de volstrekte afkeuring van het vroegere en het soms wel heel wrange leedvermaak, waarmede de schrijver het kwaad dier oude bedeeling teekent. Afkeuren kan genezing brengen, wanneer de liefde er naast staat, die zich verheugt ook te kunnen goedkeuren en opbouwen.

De verandering, d. i. het opengaan voor invloeden van buiten, het meegaan met den tijdgeest vertoont zich al aanstonds in de plaats, die het Corps in de studentenwereld inneemt. Nog vóór een veertig jaar omvatte het verreweg het meerendeel der studeerenden. Het sprak toen gelukkig nog van zelf, dat men lid werd, ook voor hen die het allermindst breed hadden, en wie er nochtans niet toe behoorden, vormde eene minderheid, die niet meetelde. Thans telt het Corps iets minder dan $\frac{1}{3}$ der studenten in het algemeen. Het blijft de voornaamste corporatie met zijne geschiedenis, zijne traditiën, zijne bloeiende gezelschappen, zijn goed verzorgden almanak, waarin alleen het mengelwerk hoe langer hoe minder plaats inneemt en met Sociëteit Minerva als onmisbaar middelpunt. Vóór mij ligt de rede van den nieuwen praeses collegii van 17 Maart 1925, die ons vergunt een

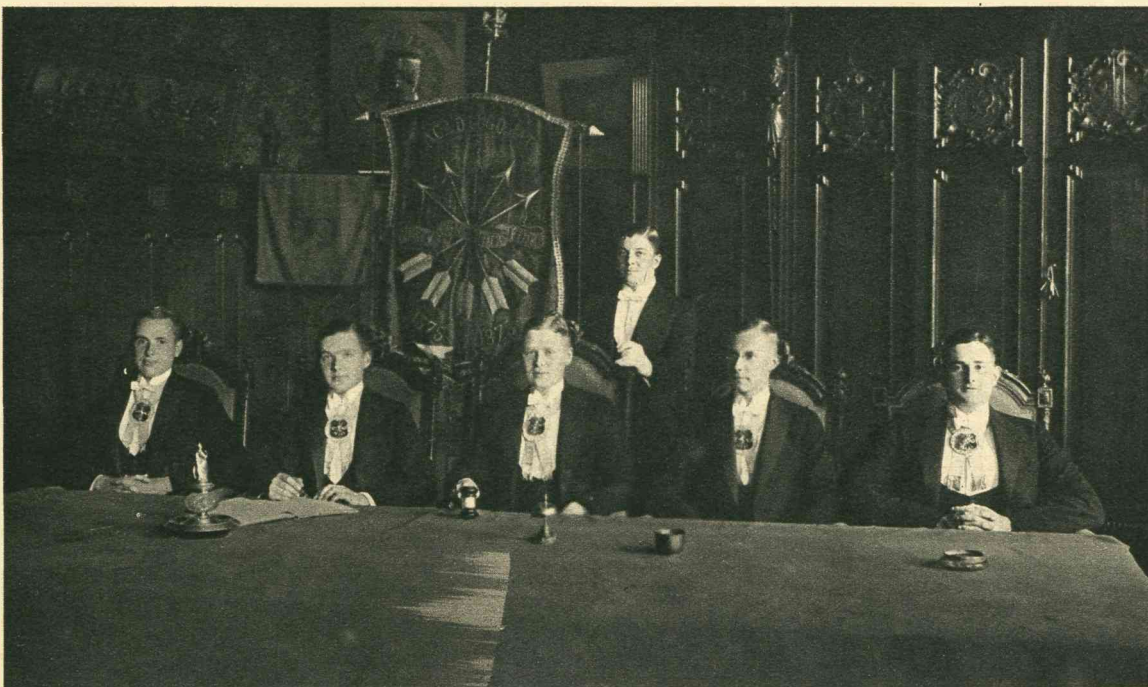
Het eerste exemplaar van den nieuwen almanak op de Sociëteit

(Naar de teekening van A. Ver Huell).

aarding, van een op zichzelf natuurlijk stelsel, liet zich door reglementen alleen niet genezen, ook stelde men ze soms buiten werking, of schafte den groentijd officieel af, wat dan de groenen gansch onbeschermd liet. Mijne

disputen, in de faculteitsbesturen zitten „jongens" en „meisjes" naast elkander en de omgang is zoo gewoon, zoo ongedwongen geworden, dat alle sexe-verschil wel schijnt weggevallen. Stellig heeft het vrouwelijk element het studentenleven gewijzigd, den toon beschaafder en keuriger gemaakt. De in Leiden wonende vrouwelijke studenten zijn meest bij families in huis, toch wonen er ook op kamers; van een al te vrijen omgang sluipen soms geruchten rond; zoolang niet telkens het bewijs ervan geleverd is, gaat een verstandig en fatsoenlijk geschiedschrijver er als aan laster aan voorbij.

De spoorstudenten zijn in het studentenleven een genus op zichzelf gaan vormen. Ook over hen heeft het Verkeer zijne zegeningen uitgestort. Men woont in Den Haag, in Rotterdam, verder weg nog en studeert gemakkelijk te Leiden, wat nog gansch iets anders is dan student zijn. Ach arme, om negen uur stroomt de stad langs den Stationsweg vol, tegen vieren komt de schuifelende onrust over college-zaal en laboratorium, om nog trein en tram te halen, van Leiden zelf kent men en van het heerlijk Leidsch studentenleven geniet men bitter weinig. Meteen, omdat het zoo góed-

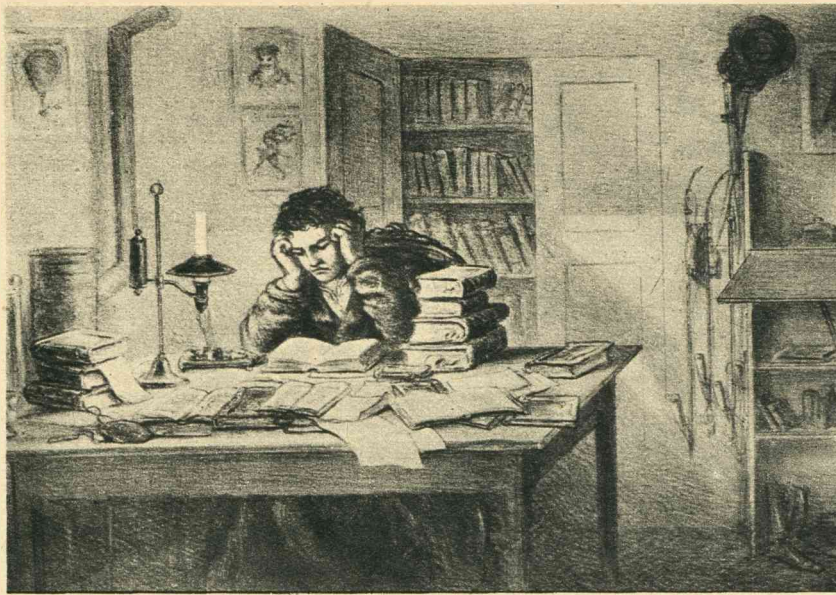
Het Collegium Civitatis Academicæ Lugduno-Batavae Supremum

V.l.n.r.: H. A. H. Gelderman, assessor I; J. Linthorst Homan, ab-actis; G. C. D. van Hardenbroek, praeses; P. M. van Baert van Sminia, quaestor; F. A. Goeninx van Zoelen, assessor II. — Bij het Vaandel de pedel A. Vilders.

koop is, komen er velen nu roekeloos tot eenestudie, waarvoor zij ongeschikt zijn: zij vormen dat teveel, waartegen de minister van onderwijs onlangs heeft gewaarschuwd. Voorheen en thans. Ik denk aan die plaat bij Ver Huell, waarop twee studenten, te paard, tegen een sneeuwacht in, naar Den Haag rijden om een opera te gaan hooren. Dat lijkt ons thans even archaïstisch als die oude Haagsche weg zelf, waarvan datzelfde Verkeer de schoonheid, met name tusschen Den Deyl en de Morsch, jammerlijk heeft verwoest. Ook dit moderne: misschien beter, zeker leelijker.

Dit alles dan wijst op de seculariseering, de verwereldlijking der studentenmaatschappij — gelijk van de Universiteit in haar geheel. Wat professor Buys in zijne rede van 1875 nog zeide te hopen (maar wat wezenlijk al bezig was zich te voltrekken) heeft zich snel ontwikkeld. Eerst een afzonderlijk lichaam met eigen wetten, rechtspraak en privilegiën, wordt de Hoogeschool langzamerhand in de maatschappij opgelost, geen staat meer in den staat als voorheen. Het kan (en wij willen) niet anders; nochtans gaan onze verlangens nog wel eens op de vlucht naar het vroegere, het bijzondere.

Langs vele wegen en onder velerlei invloeden voltrekt zich de wijziging in het studentenleven. Dat de godsdienst er medespraak bespeurt men niet, ook niet in vroeger eeuwen, die toch zoogodsdienstig heeten. Nu zijn veel studenten lid van den vrijzinnigen of rechtzinnigen christelijken studentenbond, spreken daardoor over onderwerpen van godsdienstigen aard, ademen in een godsdienstigen dampkring. Ook het sociaal bewustzijn drong hier uit de groote maatschappij binnen, nog vóór twintig, dertig jaar onbekend. Studenten gingen maatschappelijk werk verrichten in de volkshuizen, in kampen en vacantie-kolonies. In 1911 richtte men een studentenvereniging voor sociale lezingen op en ook de Debating-Society (kunnen wij geen Nederlandschen naam voor haar bedenken?) zette dergelijke onderwerpen op haar programma. Er is belangstelling voor vragen, die met oorlog en vrede samenhangen; Heering's „De tijden roepen” vind ik behandeld in Virtus van 9 October 1924. Kocht men zich vroeger een remplaçant, nu brengt de dienstplicht studenten in aanraking met andere groepen onzer samenleving. De belangstelling voor de Oostindische deelen des Rijks is merkbaar gegroeid, er is een Indische vereniging in het L.S.C., en zeker is er invloed van de beroemde Indische leerstoelen aan onze Universiteit. Tegen de befaamde

Vóór het examen
(Naar de teekening van A. Ver Huell).

Scène op een studentenkamer
(Naar de teekening van A. Ver Huell).

Utrechtsche heeft het Corps zich uitgesproken. Een leerstoel bepaaldelijk voor West-Indië ontberen wij nog.

In de prachtige „Emblemata” van De Brune, 1624, ziet

veel waardigheid wist te handhaven onder zijne kameraden, van welke vele van goede familie en gefortuneerd waren, pleitte daarvoor. Maar het was juist die armoede, die den kolonel bedenkingen deed hebben tegen de groote vertrouwelijkheid tusschen Lépine en zijn dochter. De vader van Lépine was een arme klerk, ergens op de bureelen van de een of andere kleine gemeente, en de zoon van zulk een onbeduidenden kleinen burger was toch geen partij voor de mooie en rijke Suzanne Lorrand. Daarenboven Suzanne was zijn eenig kind en erfgename; was het daarbij aan te nemen, dat het den jongen Lépine uitsluitend om het meisje zelf te doen was?

men onder no. XXXIV een student, in den avond, met getrokken zwaard „vechtend tegen de straten”, zooals de plakaten dat noemden, die ook slecht te spreken waren over het „der goede luiden glasruiten met steenen repareren”. De bloedige gevechten in vroeger tijden tusschen de „natiën” zijn bekend genoeg, ook die van de studenten (én soms professoren!) met de stoepjes of stadssoldaten. Nu heeft het studentenleven zich van de straat, ja van het open venster teruggetrokken. Het zitten op de (ik hoop niet bedreigde) stoep van Sociëteit Minerva wekt thans reeds bij een deel des publieks een ras geprikkelde stemming, en nog verleden jaar heeft dat, met schuld aan weerskanten, tot onverkwikkelijke tooneelen en verzet tegen de openbare macht aanleiding gegeven.

Het studentenleven is veel soberder en matiger geworden, de drinkgewoonten en het drinken beide zijn belangrijk afgenomen, de kroegjolen hebben daarbij (toch wel niet alleen voor de gasten?) gewonnen. Een promotiepartij als Klikspaan, ons niets sparend, beschreven heeft is nu wel onmogelijk geworden. Gelukkig. Maar ik zou Zuur's pauwekoets nog wel eens willen bewonderen. Het hazardspel is van de kroeg verdwenen; slechts één avond, wanneer het oude bestuur af- en het nieuwe nog niet optrad, is er roulette, volgens velen nog één avond te veel. Ieder kent van Klikspaan het hoofdstuk „Om-gang” en van W. van den Bergh de schets „Donkere Mary” in den studenten Almanak van 1876. Over den omvang van het daar gegeeseld kwaad tegenwoordig is een oordeel niet gemakkelijk. Maar zonder aarzeling spreek ik van grooten vooruitgang, 't zedelijk oordeel is veel zuiverder en krachtiger geworden en het leven tegelijk. De opruiming van de beruchte huizen in de Kamp indertijd heeft ook goedgedaan. Het is waar, dat sommigen nu elders zoeken wat vroeger in Leiden te vinden was. Opzettelijke tegenspraak verdient het onwelwillend oordeel, dat dit en ander kwaad in het Corps grooter zou zijn dan onder de nietleden. Ook buiten de muren van Troje wordt gezondigd, maar hier en ginds is de lijn gelukkig omhoog gegaan.

Aan het slot zijner oratie van 9 Februari 1925 heeft de Rector Magnificus de verwachting uitgesproken, dat de Leidsche Universiteit steeds bij machte zal blijken mannen en vrouwen te vormen van hoogstaand karakter, toegerust met kennis en beziel met liefde voor vaderland en wetenschap. Er is veel buiten en binnen het Corps dat ons voor de vervulling dier verwachting gegronde hoop koesteren doet. L. Knappert.

DE REDEN

Kolonel Lorrand vierde zijn vijftigsten verjaardag, en ter eere daarvan gaf hij een groot diner, waaraan onder anderen de officieren van zijn regiment aanzaten.

Aan het hoofd van de groote tafel, die van kristal en zilver schitterde, zat de kolonel zelf.

Hij was een echt soldaat van den ouden stempel, recht als een kaars, met scherpe, schitterende oogen, terwijl ondanks zijn betrekkelijk jeugdigen leeftijd zijn haar en zijn krijgshaftige knevel geheel wit waren. Tegenover hem zat zijne dochter Suzanne, en de scherpe oogen van den vader verzachtten zich onwillekeurig tot een blik vol hartelijke genegenheid, wanneer zij zich op het mooie blonde kopje van het meisje vestigden. Bijne twintig jaar reeds was de kolonel weduwnaar, en Suzanne was zijn eenig kind.

Haar tafelbuur was de jonge luitenant Lépine, en de vertrouwelijke wijze, waarop de jonge lieden met gedempte stem met elkander spraken, deed den kolonel even onmerkbaar de wenkbrauwen fronsen. Niet dat hij iets tegen den jongen luitenant had. Integendeel, hij had groote achting voor den jongen Lépine, want hij wist, dat in den ernstigen, hard werkenden jongen man eigenschappen staken die niet algemeen zijn, en het niet uitgesloten was, dat hij een schitterende carrière zou maken. Reeds het feit, dat hij, de zoon van doodarme lieden, met zoveel glans de krijgsschool had doorlopen, en zich met zoo-

Taormina, Italië. — Kloostergang van de Kerk San Domenico, nu in een modern hotel omgezet.

De kolonel bedwong de sombere stemming, die zich voor een oogenblik van hem meester maakte. Om hem heen lachte en jubelde de feeststemming, en hij, die er de aanleiding en het middelpunt van was, mocht zich daaraan niet onttrekken.

Hij ving juist een gedeelte van een gesprek op, dat aan het andere einde der tafel gevoerd werd. Men had het over vreemde ridderorden. Een van de beide sprekers richtte zich plotseling tot den kolonel.

„Hebt u niet eenen bijzonder kostbare decoratie, van den een of anderen Achter-Indischen vorst?” vroeg hij. „Ik meen, dat ik daarover meermalen heb hooren spreken.”

De kolonel knikte. De kostbare, met juweelen bezette decoratie, die hij indertijd voor bewezen diensten van den koning van Siam had gekregen, was zijn trots, en hij sprak er gaarne over.

„Het is waar, u bedoelt mijn decoratie van den koning van Siam,” zeide hij. „Zij is bezet met juweelen van het zuiverste water en is een klein fortuin waard.”

De belangstelling van de aanwezigen richtte zich thans algemeen op het kostbare stuk. De kolonel gevoelde zich gevleid, en het kostte niet veel moeite hem over te halen, om de decoratie te doen brengen. Zijn oude oppasser, die hem op al zijn overzeesche expedities had vergezeld, bracht hem weldra een kleine, lederen doos van een vreemd en exotisch uiterlijk, de kolonel opende ze, en een algemeene kreet van bewondering liet zich hooren.

De eigenaardige decoratie, in den vorm van een fantastische bloem, bezaaid met groote, heldere diamanten, was ook werkelijk bezienswaard. De kolonel nam ze uit het doosje en reikte ze ter bezichtiging aan zijn buurman over, die ze op zijn beurt verder doorgaf.

Maidenhair.

Het kweken van Maidenhair in de kamer is een bijzonder moeilijk werk. Dat toch sommige dames succes hebben, bewijst onze afbeelding van *Adiantum cuneatum*. Wie het probeeren wil, die beginne nu met genoemde varen. In den loop van den zomer kan de plant sterk worden voor den winter. Bij het gieten wil men er wel voor zorgen dat de bladeren (loof) niet nat worden. Gedurende de wintermaanden heeft zij slechts weinig water noodig.

„Vertelt u eens, vader, op welke wijze u ze hebt gekregen,” glimlachte Suzanne, die het zwak van haar vader kende.

De kolonel glimlachte ook, en streek over zijn martialen knevel. Verscheidenen der aanwezigen kenden de geschiedenis reeds, hoe de kolonel zijn decoratie verkregen had, maar luisterden toch met evenveel genoegen als de anderen naar het boeiende verhaal, dat de kolonel wist te doen. Hoe de koning van Siam verliefd was geworden op een schoone tempeldanser, wat echter den haat van machtige priesters had opgewekt, en hoe hij, toen hij op een avond van zijne geliefde terugkeerde, door vermomde handlangers der priesters werd aangevallen, zoodat hij slechts door de hulp van den kolonel, die toevallig in de nabijheid was, er in geslaagd was te ontkomen.

„En het zou slecht met zijne Siameesche Majesteit zijn afgelopen, als ik niet gelukkig voor hem in de buurt was geweest,” eindigde de kolonel lachend. „Bovendien moest de zaak streng geheim worden gehouden, want de koning zou onmogelijk geworden zijn, indien bekend was geworden, dat hij zich op een dergelijke manier tegen de religieuze wetten van het land had vergrepen. Om al deze redenen is het niet vreemd, dat de koning eenige van zijne schoonste diamanten tot eene decoratie vereenigde. De eene, de grootste, het middelpunt om zoo te zeggen, heet de „Ster van den Irawaddi”. Het zal moeilijk zijn, om een diamant te vinden die mooier en helderder is.”

Als werktuiglijk strekte de kolonel zijn hand uit naar zijn buurman, wien hij het sieraad het eerst gegeven had.

„Ik heb het niet meer,” zeide deze lachend, „ik heb het al verder doorgegeven.”

„Nu, wie heeft het dan op het oogenblik?” vroeg de kolonel, eveneens lachend.

Er volgde geen antwoord. Een kleine verwarring ontstond; na eenige oogenblikken zagen de gasten elkander verlegen aan.

„Ik heb het gezien, maar ik heb het verder gegeven,” hoorde men zeggen. „Maar waar is het nu?”

Het gaf eene stijgende verlegenheid. Men zocht op den grond, tusschen de servetten, tusschen de bloemen van de tafelvorsiering, overal. Maar de kostbare decoratie was weg.

De vroolijke stemming was verdwenen. Ieder dacht slechts aan zoeken, maar zonder resultaat. En na verloop van een kwartier moest men constateeren, dat de Siameesche decoratie werkelijk spoorloos verdwenen was.

„Ja, maar dat gaat zoo niet!” riep de generaal Lacour, een der intieme vrienden van den kolonel. „De orde kan niet in de lucht opgelost zijn. Als ze niet op de tafel of op den grond ligt, dan moet iemand ze, zonder eenige bedoeling natuurlijk, in zijn zak gestoken hebben. Ik stel daarom voor, dat ieder van ons zijn zakken zal uithalen, de dames natuurlijk uitgezonderd.”

Er ontstond een zenuwachtig gelach, maar niemand onttrok zich aan de feitelijke fouilleering. In enkele oogenblikken lag eene verzameling van de meest uiteenlopende voorwerpen op de tafel. Ieder zocht zijn zakken na, keerde ze zelfs binnenste buiten, maar de Siameesche decoratie werd niet gevonden.

„Uw beurt, luitenant Lépine!” zeide generaal Lacour tegen den jongen luitenant, die tot nog toe onbeweeglijk was blijven zitten.

„Het spijt mij wel, generaal, maar ik kan geen gevolg geven aan de uitnoodiging om mijn zakken uit te halen,”

zeide de luitenant op bedaarden toon. „Ik kan slechts verklaren dat ik het sieraad niet heb, maar verder kan ik niet gaan.”

„Maar het is slechts een formaliteit!” riep de generaal. „Natuurlijk denkt niemand er aan, dat u de decoratie hebt. Het is eenvoudig... wel, om den kolonel te overtuigen, dat niemand ze bij vergissing in zijn zak heeft gestoken.”

„Ik kan den kolonel de verzekering geven, dat ik dat niet gedaan heb,” antwoordde de luitenant even bedaard. „Een onderzoek van mijn zakken zou daarbij tot geen enkel resultaat leiden.”

Er ontstond een lange, pijnlijke stilte, en plotseling zeide generaal Lacour op ijskoude toon:

„Wij moeten natuurlijk de verzekering van den luitenant voor waarheid aannemen. Het blijft alleen zonderling, zeer zonderling zelfs, dat hij de eenige is die weigert zich aan het onderzoek te onderwerpen waartegen zelfs ik geen bezwaar heb.”

Hij keerde den luitenant zonder meer den rug toe, en begon op zijn beurt den inhoud van zijn zakken te voorschijn te halen. Maar de decoratie werd niet gevonden.

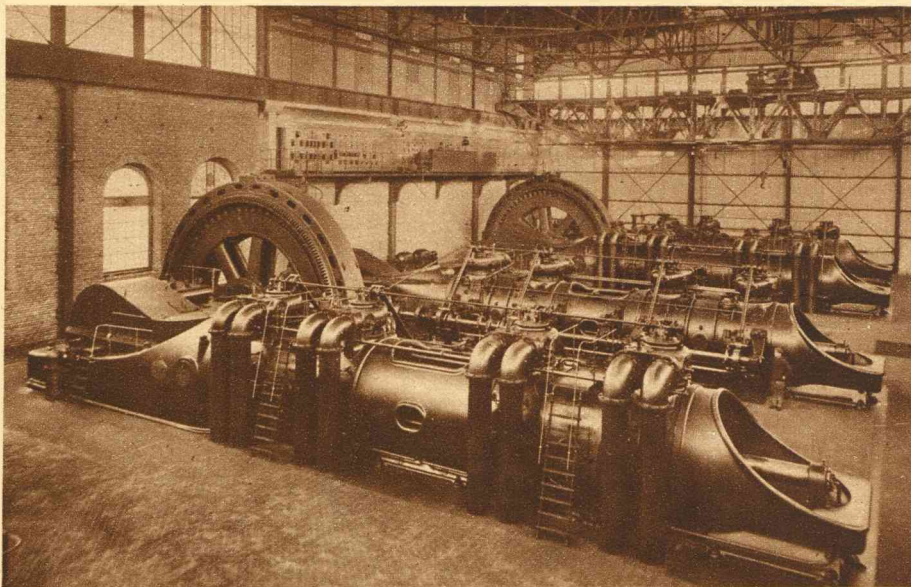
Niemand, die de aanwezigheid van luitenant Lépine meer scheen te bemerken, niemand verwaardigde hem meer met een woord. Men bemerkte niet, dat de oogen van Suzanne vol tranen stonden, en zij vergeefsche moeite deed, om hem iets toe te fluisteren. Hijzelf scheen dat evenmin te bemerken. Zijn houding was trotsch en onverschillig temidden der algemeene vijandelijkheid; een schier onmerkbaar glimlach speelde om zijn mond.

Het feest nam ontijdig een einde. Het verdwijnen der kostbare decoratie had reeds eene gedrukte stemming veroorzaakt, en de verdenking, die ieder tegen luitenant Lépine koesterde, maakte aan elke verdere feestelijkheid een einde. Luitenant Lépine was de eerste, die zich verwijderde. Verreweg de meeste gasten vermeden het, hem de hand te geven, ook de kolonel onthield zich daarvan.

Toch was de oude soldaat een van de weinigen, wiens hart niet gelooven kon, dat de jonge luitenant zich schuldig gemaakt zou hebben aan eene dergelijke laagheid als het stelen van eene kostbaarheid. Het was waar, de luitenant was arm, en misschien, dat schulden... Maar de kolonel verwierp onmiddellijk die gedachte. Hij geloofde niet aan de schuld van Lépine.

Maar, aan den anderen kant, welke redenen kon de luitenant dan gehad hebben, zoo hardnekkig te weigeren om zijn zakken uit te halen? Iedereen deed het, het was slechts eene eenvoudige formaliteit. Het was toch wel zonderling, dat Lépine zich zoo hardnekkig daartegen verzet had.

Hij bracht een slapeloozen nacht door. Den volgende

Groote Gasmotoren.

Niet iedereen zal, als er sprake is van „motoren”, zich een voorstelling maken van zulke geweldig groote machines als op dit plaatje staan afgebeeld. Het zijn gasmotoren, waarmede het gas, dat als bijproduct uit hoogovens ontwikkeld wordt (en dat men vroeger onbenut liet wegstroomen), wordt omgezet in nuttige elektrische energie door middel van dynamo's, die op de machine-as gekoppeld zijn (zgn. vliegwielydynamo's). De afgebeelde machines zijn gebouwd door de Société Anonyme John Cockerill te Seraing (België). — De grootte ervan kan men nagaan aan den werkman, dien men rechts op de foto ziet.

morgen kwam zijn oude oppasser in zijn slaapkamer; de man scheen ontdaan te zijn.

„Kolonel, er is een ongeluk gebeurd,” zeide hij weifelend. „Uwe mooie decoratie, u weet wel, die met de diamanten... die hebben wij in een der sauskommen gevonden!”

BERICHT.

Het hierbij verschenen nummer van „Panorama” vormt het derde in de serie extra-nummers, die wij onzen abonné's in den loop van dit jaar zullen aanbieden.

Als extra bijlagen bevat dit nummer o.a. (op den omslag) een fraaie reproductie naar de schilderij van den kunstschilder J. v. Dam, voorstellend de *Academie te Leiden* en een muziekbijdrage van den bekenden componist Theodor H. Polman.

Evenals alle andere extra-nummers wordt ook dit nummer, dat zich bovendien ook nog door de bijzondere uitvoering van de overige nummers onderscheidt, onzen abonné's zonder eenige prijsverhooging geleverd.

De Studentensociëteit Minerva te Leiden

bestond 15 dezer vijftig jaar. Wegens de aanstaande lustrumfeesten, is dit jubileum alleen herdacht met een feestmaaltijd, en is de eigenlijke viering tot het najaar uitgesteld.

„In een van de sauskommen?” herhaalde de kolonel, die nauwelijks begreep.

„Ja, kolonel. Het is heel jammer, want ze is nu geheel bedorven, behalve de diamanten en het goud natuurlijk, die kunnen weer worden schoongemaakt. Wij hadden het servies naar de keuken gebracht, en ik goot juist een van de sauskommen leeg... toen ik plotseling zag dat de decoratie er in lag. Hier is ze.”

En de oude soldaat legde de decoratie voor den kolonel neer... geheel van vet doortrokken.

De kolonel staarde er als werktuiglijk naar. Maar het was geen spijt over het bederven van zijn mooie orde, die zijn geest bezighield... het was de gedachte aan Lépine.

De luitenant was onschuldig verdacht! Het gaf hem eene onuitsprekelijke verlichting, zoodat zelfs de toestand, waarin de Siameesche ridderorde zich bevond, hem onverschillig liet. Onmiddellijk kleepte hij zich aan, en begaf zich op weg om Lépine te zoeken.

Hij vond den jongen officier weldra. De luitenant wilde hem met een vormelijken groet voorbijgaan, maar de kolonel snelde op hem toe.

„Mijn beste Lépine, wij hebben iets goed te maken!” riep hij hartelijk. „Wij hebben u gisteren, om de waarheid te zeggen, onschuldig verdacht. Maar de zaak is in orde. Mijn Siameesche decoratie is teruggevonden!”

„Dat doet mij veel genoegen te hooren, kolonel,” antwoordde de jonge officier koel. Maar de kolonel hield hem tegen.

„Mijn beste Lépine, ik heb lust je om vergiffenis te vragen,” zeide hij bijna smeekend. „Werkelijk, ik zal niet eerder vrede hebben dan nadat je mij die dwaasheid, om je ook maar één oogenblik te verdenken, hebt gegeven. Je zult ook moeten toegeven, dat je zelf een weinig aanleiding hebt gegeven. Waarom ook weigerde je, om even je zak-

ken uit te halen? Iedereen deed het immers?”

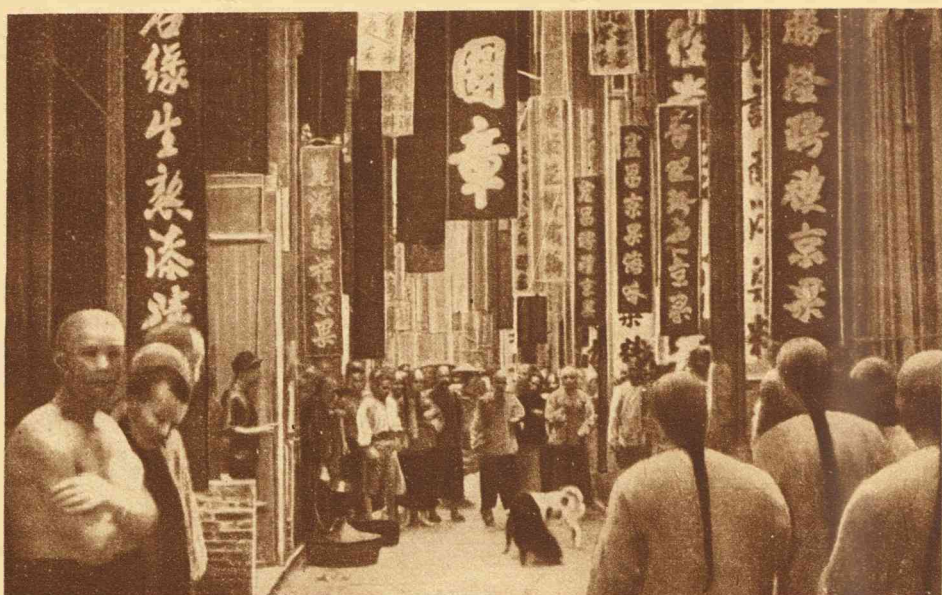
„Dat is zoo, kolonel, en ik begrijp volkomen, dat men mijne houding verdacht vond,” antwoordde de luitenant bedaard. „Op het oogenblik heb ik er spijt van, niet zoozeer om het feit zelf, dan wel omdat ik mij heb laten misleiden door een gevoel van valsche schaamte. Ik zal u daarom alles vertellen. Zooals u weet, hebt u mij gisteren onverwachts uitgenoodigd. Ik verwachtte dan ook niet anders of ik zou op mijne gewone wijze dineeren. U weet, dat ik niet gefortu-neerd ben, welnu, gisteravond had ik mijn diner in mijn zak. Het bestond uit brood en worst.”

„Dat is geen reden, om zich over te schamen,” zeide de kolonel geroerd.

„Ik zeide u reeds, dat ik toegaf aan een gevoel van valsche schaamte,” antwoordde de luitenant. „Het gebeurde is daarom mijn eigen schuld... ook, dat ik thans waarschijnlijk onmogelijk ben geworden en mijn ontslag zal moeten indienen.”

Maar de kolonel legde vaderlijk zijn hand op zijn schouder. „Mijn beste jongen, ik zelf zal voor je eerherstel zorgen”, zeide hij. „En om te beginnen, kom heden geheel en familie bij ons eten. Ik weet zeker, dat vooral mijn dochter Suzanne daar heel blij over zal zijn!”

DE TROEBELEN IN CHINA

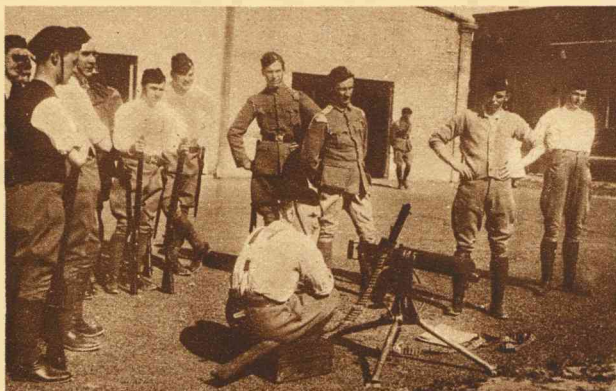

In verband met de onlusten in verscheidene plaatsen in China, brengen wij op deze pagina een aantal foto's van die steden, waarin de beweging tegen de vreemdelingen zich het hevigst geuit heeft. — Hierboven twee kiekjes van Canton, waarvan de Cantonneezzen thans meester zijn en waar zij een verschrikkelijken terreur uitoefenen. De Yoenanneezen die eerst de stad in hun macht hadden, zijn bij honderden tegelijk vermoord en in de rivier geworpen. Links: een gezicht op Canton met de rivier. Rechts: een straat in Canton.

Shanghai.

Gezicht op de Wampoe-rivier. — Hoewel de toestand in Shanghai thans uiterlijk vreedzaam is, acht men toch de situatie van dien aard, dat zich ieder oogenblik incidenten kunnen voordoen. Men houdt zich dan ook op alle gebeurtenissen voorbereid.

De Engelsen in Canton.

De beweging in China is vooral tegen Engeland en Japan gericht. De Engelsen voeren naar hun bedreigde machts punten dan ook voortdurend versterkingen. — Hierboven: een Britsche post in Canton.

Hankow.

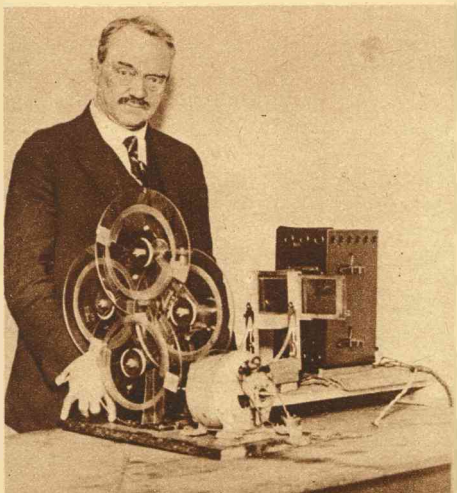
Een kijkje aan de haven. — Ook in deze stad hebben zich ongeregelheden voorgedaan, die echter door de samenwerking der vreemdelingen spoedig onderdrukt zijn. Voor hoe lang echter?

VAN HEINDE EN VERRE

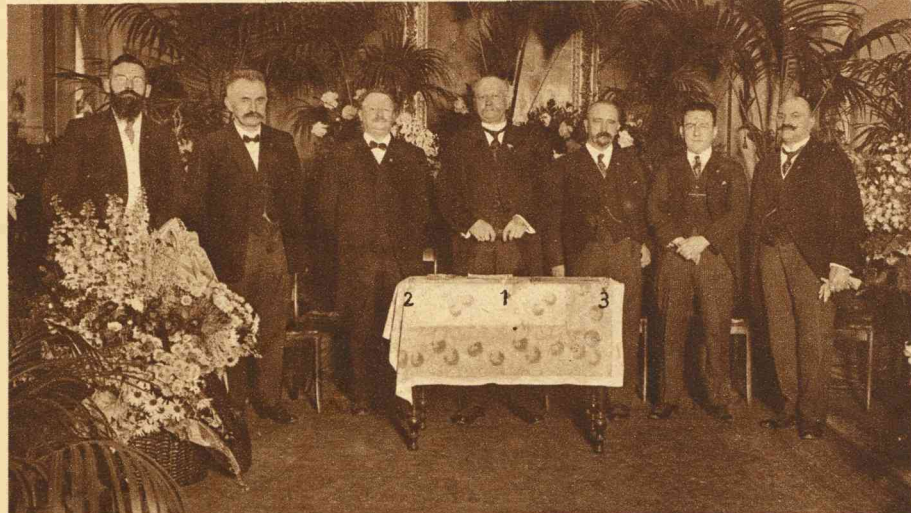
Het Rijnland duizend jaar.

Links: gezicht op de oude Keizersstad Aken. Op den voorgrond het in de 14e eeuw gebouwde Raadhuis. Midden en rechts: de optocht te Berlin gehouden ter gelegenheid van de feesten in het Rijnland. Midden de Württembergers en rechts de afgevaardigden uit den Elzas in hun nationale dracht.

De Radio-fotografie

is een grooten stap voorwaarts gebracht door een uitvinding van den Engelschman Francis Jenkins, die een nieuw toestel heeft bedacht waarmee hij gebeurtenissen die zich op vijf mijl afstand afspelen, kan „ontvangen”.

Het 40-jarig bestaan der Banketbakkers-patroonsvereniging.

Een foto gemaakt tijdens de receptie in Artis op Dinsdag 16 Juni. (1) De heer W. C. v. Breda, voorzitter; (2) de heer v. d. Veen, die 40 jaar lid der vereniging en 25 jaar penningmeester is; (3) de heer van Veen, secretaris der vereniging.

Het revolverdrama te Rotterdam.

waarbij de politie tijdens een achtervolging van beruchte individuen den onschuldigen molenaar A. Wederom in dienst van de N.V. Van der Meer en Schoep's Bakkerijen doodschoot. — De kamer waarin zich het drama afspeelde. Rechts: de verbijzeldde deur.

De Lustrumfeesten van het Leidsche Studentencorps

En oude traditie, die zich in vollen omvang heeft gehandhaafd, ja zich metter-jaren zelfs heeft uitgebreid! De dies natalis der Leidsche Hoogeschool, 8 Februari 1575, werd en wordt nog telken jare plechtig herdacht met een rede van den Rector Magnificus, gevolgd door een maaltijd der professoren. Reeds vroegtijdig zijn ook de studenten begonnen zich des avonds aan den disch te vereenigen. Na afloop daarvan brachten zij met fakkels en muziek een serenade aan de hoogleeraren, die zich tot het in ontvangst nemen van deze luidruchtige hulde bereid hadden verklaard. De eigenlijke „masquerade” neemt dan pas een aanvang. Oorspronkelijk is het een stoet van gecostumeerden, die tezamen een intocht van den een of anderen overwinnenden vorst binnen de overwonnen veste voorstellen. Men roemt de „juiste nabootsing” en „kan zich niet weerhouden nogmaals een historische en antiquarische juistheid te bewonderen, die een Washington Irving zoude hebben verrukt” (1835). Niet altijd was een vorstelijke intocht het motief van den stoet: in 1825, na zooveel jaren van feestloos voorbijgaan, besloot men „de plegtige ommegang na te bootsen, welke had plaats gehad bij de inwijding der Academie in den jare 1575”; in 1875 bij de viering van het 300-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool figureerde de tegenwoordige Prof. Mr. W. van der Vlugt als Willem de Zwijger in den stoet die voorstelde: „de Leidsche Academie afgebeeld in de beroemdste en merkwaardigste mannen, die van hare stichting af, hun naam aan den hare hebben verbonden.” Men wijst er dan met trots op, hoe dit niet een gewone optocht doch een „masquerade met diepe beteekenis is” en verheugt zich „in den stichtelijken aanblik van zooveel en zoo groote mannen.”

Deze beide jaren uitgezonderd, het 250ste en 300ste na de geboorte der Alma Mater, houdt men zich aan het oude recept: „De plegtige intocht van Floris V met de St. Jacobsridders in den Haag 1297,” of die van „den Graaf van Leicester in Leiden 1586” enz.

Achter dezen waardigen stoet volgt meermalen een reeks „Burlesque Scènes”, parodieën op de vijf faculteiten, die volgens de toeschouwers „een Brueghel of een Jan Steen, hadden zij ze mogen aanschouwen, in verrukking zouden hebben gebracht.”

De onkosten waren niet hoog: in 1840 werd alles uit de kas van het Studenten Corps bestreden met f 2600.

De belangstelling daarentegen was enorm: om strijd vermeldde de verslaggevers, dat Leiden nog nooit zooveel vreemdelingen in haar straten had aanschouwd. Alles liep ordelijk af, maar uit de steeds terugkeerende vermelding hiervan en den lof die den Orde-Commissarissen telkens weer wordt gebracht, mag men wel afleiden, dat niet zonder moeite dit resultaat werd bereikt. Een kentering komt er omstreeks 1850. Plotseeling worden de feesten over meerdere dagen verdeeld en maakt men zich los van den eerbiedwaardigen datum van 8 Februari. De reden hiervan blijkt niet. Of het onderbreken van de studie een argument is geweest bij het uitstellen der feesten tot Juni? De annalen maken er geen melding van, maar zeker is het, dat in 1855 het Lustrum wordt gevierd van 11 tot 16

De Maskerade van het Leidsche Studenten-corps op 12 Juni 1855, voorstellend den intocht van Karel V binnen Dordrecht op 3 Juni 1515 bij gelegenheid van zijn huldiging als Graaf van Holland.

Op den morgen der Maskerade. Een student-deelnemer costumeert zich in den kring zijner familie. — Naar een tekening van A. Ver Huell.

Een groep uit de Maskerade door de Leidsche Studenten in 1880 gehouden. Bourgondische ruiters deel uitmakend van het gevolg van Philips den Schoone bij zijn intocht binnen Amsterdam.

Juni en behalve de maskerade talrijke concerten en bals op het programma worden vermeld.

Dan blijkt ook voor het eerst van de reünies der oud-leden van het corps, die door den praeses collegii met een toespraak worden verwelkomd. Talrijk zijn zij nog niet, maar reeds in 1875 bedraagt hun aantal over de vijfhonderd! Het is duidelijk te bespeuren hoe men niet in staat is de eindeloze reeks intochten eenigszins te variëren; de loffelijke poging van 1875 heeft geen gevolg: in 1880 erkende men eerlijk daartoe niet in staat te zijn en tracht men door een met gas verlicht feestgebouw en door parken in Renaissance-stijl (!) een extra attractie te brengen. Van dat jaar af komen de Hoofdpersonen meer op den voorgrond: zij houden „Open hof” en gedragen zich geheel in den stijl van hun waardigheid. Alle medespelers loopen de geheele week gecostumeerd rond en steeds meer streeft men naar pijnlijk nauwgezette imitatie. Toch kan het zoo niet langer, het gevaar van eentonigheid blijft bestaan. In 1900 brengt men weer een variatie: aan den optocht wordt een klein spel vastgeknoopt: de ridderslag van „Albrecht van Beijeren” met middel-nederlandschen tekst. Het hoogtepunt wordt dan bereikt in 1910: door de samenwerking van Boutens Henricus en Koeberg ontstaat het „Alianoraspel”, dat, niettegenstaande het slechte weer, overweldigend succes had. De maskerade bleef slechts verbond men daaraan het schoone spel aan den Zoeterwoudsche Singel, dat thans nog in de herinnering van velen is blijven voortleven.

De oorlog zette de vieringen stop: in 1915 en 1920 bepaalde men zich bijna uitsluitend tot interne feestelijkheden.

Thans in 1925 zal de traditie der laatste decennien wederom worden voortgezet. Weliswaar is de kostbare maskerade vervallen, omdat zij niet paste in de veranderde omstandigheden, maar aan hetzelfde water, waar in 1910 Alianora is gespeeld, verrijst thans de tooneelbouw voor het A-Z spel, dat een verbeelding is van den 80-jarigen oorlog.

Door de samenwerking van Herman Teirlinck en Johan de Meester Jr. is dit spel ontstaan en gegroeid uit drie elementen: spelen bij nacht, op het water en het onderwerp: de strijd tusschen Holland en Spanje. De stijl van het spel is strak en mechanisch, verre blijft alle symboliek, afwezig ook is de tekst. Als uurwerken komen en gaan de groepen, ieder met eigen bewegingen, telkens herhaald, tezamen zijn zij een beeld van het leven: Het wiegen van het kind, de reidans der jongens en meisjes, de gelieven, de bruiloft, de werkers, de oudjes, de dood. Canonisch treden zij op, doen hunnen plicht en verdwijnen om even later hetzelfde te herhalen. Zoo gaat streng in den vorm en bijna eentonig het leven zijn gang. Maar gevaar dreigt er. Van welken kant? Even komt er verwarring, maar de rust wordt hersteld en allen vervolgen hun werk. Doch opnieuw klinkt een dreigende roffel en angstig dringen de groepen opeen. Steeds grooter wordt de verwarring en met een onheilspellenden slag eindigt het eerste bedrijf.

In de tweede akte is de strijd tusschen Spanje en Holland, tusschen Alva en den Zwijger, tezamen gedrongen. De beide figuren A en Z, de leidende

Joh. de Meester.

machten in den strijd, zijn geen levende wezens maar enorme beelden, die het spel zullen beheerschen. Rechts en links liggen de kampen; daar is hun plaats wanneer zij een aanval beginnen. Wie de machtigste is glijdt naar het hart van het spel. Zoo komt Alva nader met zijn Spaansche soldaten en bezet de poorten der stad. De bloedraad komt op en veroordeelt Egmond en Hoorne. De mannen kijken uit en de vrouwen smeeken om hulp; één bede: het Wilhelmus, dat hooger en krachtiger in het Geuzenkamp wordt herhaald. De Zwijger gaat heen naar het kamp van zijn strijders en de opstand begint. In booten naderen de Geuzen. Zij landen op de eilanden vlak vóór de stad. Langzaam-aan begint het gevecht, dat feller steeds wordt gevoerd. De zege der Geuzen en de terugkeer van Willem is het einde van het tweede bedrijf.

Weer klinkt het Wilhelmus terwijl alles nog donker is en dan opent zich evenals in den aanvang een lichtspiegel die de Moeder beschijnt met haar kind. De kinderen komen, de gelieven, de bruiloft, de werkers hervatten hun taak, de oudjes strompelen voort.

Langzaam-aan dooven de lichten, de rust is hersteld en het leven hervat zijn eeuwigen gang.

Dat is de inhoud van het spel, dat op 23 en 24 Juni des avonds zal worden gespeeld.

Belangrijk is het zeker en belangstelling wekt het tot in het buitenland toe.

Verder moge de toeschouwer oordeelen.

B. M. T.

Herman Teirlinck.

Het beeld van Alva,
door Chris Agterberg.

De Lustrum-commissie en eenige medewerkers.

V.l.n.r., zittend: Leo Smit (componist van het A.Z.-spel), E. H. ter Kuile, praeses, Herman Teirlinck, Joh. de Meester, B. M. Telders, ab-actis.
Staande: S. J. Fockema Andreae, W. F. Noordhoek Hegt, F. H. C. Looscaat Vermeer, T. W. van Oss, B. Kolff.

Het beeld v. d. Zwijger,
door Chris Agterberg.

IN DEN HOOITIJD.

Als dit nummer van „Panorama” zijn lezers bereikt, zijn we op het Nederlandsche platteland midden in de bedrijvigheid van den hooi-oogst, den druksten tijd van heel het jaar voor den gras- en veeboer. Menig schilderachtig tafereeltje kunnen we al wandelend door ons mooie vaderland op de gevoelige plaat vastleggen. Zoo zal de amateur-fotograaf langs de hoge weiden der Geldersche Zuiderzeekust „smullen” aan de „gevallen” die zich voor zijn lens voordoen. Wat een poëzie van blijde midzomersche weelde brengt de mooie foto niet van de beide Hierdensche vrouwen, die den baas helpen bij het optassen van het geurende hooi! Als tegen-

Hierdensche vrouwen in hun mooi nationaal costuum aan het hooi-oogsten.

stelling van de geoorijzerde Veluwsche hooisters geven wij hier eveneens een schilderachtig hooisters-tafereel uit Italië's zonnige Zuiden en wel uit de omgeving van het arcadische lustoord Cortina d'Ampezzo in de Dolomieten, dat een zekere vermaardheid geniet in zijn hooi-oogst welke er op zeer origineele wijze wordt binnengehaald. Daar het uiterst moeilijk is het gemaaid gras op de kleine grasveldjes van de berghellingen te vervoeren, tast men groote hoeveelheden gras samen in bol-puillende lakens. Stoere manskerels torsen dan het vrachtje naar de hooischuren, die men allerwege aantreft en zoo krijgt ook daar de boer zijn geurig veevoeder binnen.

V.

Italiaansche schoonen aan den hooi-oogst in Cortina d'Ampezzo.

Stoere manskerels dragen er het hooi in groote pakken naar de schuren in de dalen.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

30)

"Ik zou graag de kamer zien, waarin U schrijft," zei ze gretig.

Hij glimlachte. „Dat gebeurt ook, en ik zal je tevens mijn laatste boek toonen. Dus ik kan op je rekenen?”

„Heel graag en als Austin terugkomt, zal ik hem er alles van vertellen.”

„Natuurlijk, waarom niet?” zei Trench luchthartig. „Hij zal het heel prettig vinden, dat iemand je gedurende zijn afwezigheid heeft bezig gehouden.”

Weer kwam de plagende, cynische klank in zijn stem.

„Dat zal hem ook genoegen doen, want juist voordat hij vertrok, trachtte hij me over te halen, me wat bij de jonge gasten van het hotel aan te sluiten. Hij is absoluut niet egoïstisch, en denkt steeds aan mij. Ik wilde heusch, dat ik wat meer voor hem doen kon. Houdt U niet erg veel van hem? Hij praat altijd zoo sympathiek over U.”

Trench scheen te aarzelen.

„We begrijpen elkaar,” antwoordde hij ten slotte. „Je kunt er van overtuigd zijn, dat ik je niet zou aanbieden met me mee te gaan, wanneer ik wist, dat hij er bezwaar tegen had... Hij is niet de eenige man, die er zoiets als „eergevoel” op na houdt.”

Tilly beet op haar lippen. Ze ontmoette zijn oogen, en als Trench in haar ziel kon lezen, verreesde hij door niets, dat hij de groote liefde zag, die uit haar blikken sprak.

„Dat weet ik,” zei ze op den man af. „Als ik daaraan twijfelde zou ik er niet over denken met U mee te gaan.”

„En je... bent pas... hoe oud? Twintig, is het niet? Een buitengewoon hooge leeftijd! Sommige mannen en vrouwen dragen echter maskers, waardoor ze niet altijd lijken, wat ze inderdaad zijn. Ik kon wellicht tot een van deze categorie behoren. Waaraan herken je een fatsoenlijk mensch, beste kind? Hoe kom je daar achter?”

„Omdat ik het grootste gedeelte van mijn leven aan het tooneel ben geweest,” antwoordde ze. „Meisjes, zooals ik, kunnen er over oordeelen. Geloof me, ze weten héél wat.”

Trench stak een sigaret op en duidelijk zag ze, hoe zijn lippen even trilden. Hij keek haar aan, zooals een oudere man dat een kind kan doen.

„En toch zou ik willen wedden, dat je, niettegenstaande al je ondervinding, nog heel veel te leeren hebt.”

Ze trok haar wenkbrauwen tezamen. Hield hij haar voor den gek?

„Van het leven, bedoelt U... wanneer ik ouder ben?” vroeg ze op eenigszins onzekeren toon.

Trench knikte, en antwoordde toen langzaam: „Ja... van het gróóte leven, en een man zal je leermeester worden, en dit heeft met leeftijd totaal niets uit te staan.” Toen veranderde hij plotseling het onderwerp van gesprek.

„Het zal nu in den tuin heerlijk zijn, en het terras wordt zoo vol. Tilly, wil je een wandeling met me maken?”

Het uur... de plaats... en de Man

De zilveren maan wierp haar stralen over de Lybiesche woestijn, en keek neer op Tilly en Trench, die naast elkaar voor het kolossale steenen mysterie van de Sphinx stonden.

Het was kwart over twaalf, en de toeristen met hun gidsen waren reeds lang verdwenen. Tilly noch haar begeleider hadden een woord gewisseld, sinds ze de zandvlakte hadden betreden. De betoovering van de woestijn scheen op hen haar uitwerking niet te missen.

De stilte en wijde uitgestrektheid om haar heen, en de tegenwoordigheid van Trench aan haar zijde, droegen er alles toe bij om haar stil van geluk te maken.

Het was thans volmaakt het uur... de plaats, en de Man...

Eindelijk sprak Trench, en er was niets van ironie of cynisme in zijn stem.

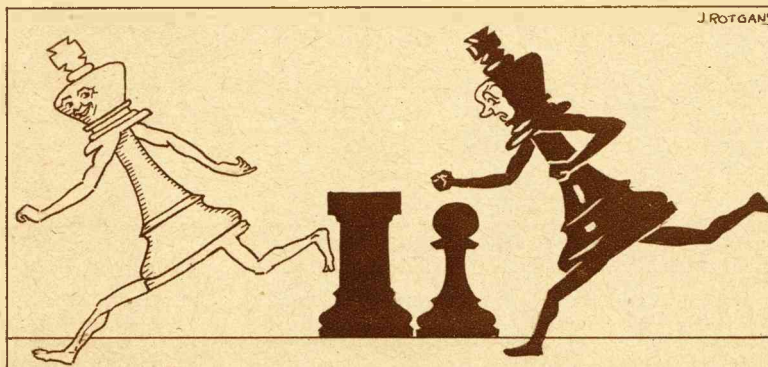
„Ik ben blij, dat ik je hierheen heb gebracht,” zei hij. „Je hebt het ook niet verstoord door een enkel

onnoodig woord. Ik ben er van overtuigd, dat iedere andere vrouw in jouw plaats de betoovering door het een of ander oppervlakkige gezegde verbroken zou hebben. Denk je, dat de Sphinx bedroefd is, of slechts minachtend glimlacht om de vele wezens, die reeds tot haar hebben opgekeken? Waarom hebben ze het beeld het lichaam van een beest, en het hoofd van een vrouw gegeven?” Hij bleef eenigen tijd peinzend voor zich uitstaren. Toen wendde hij zich bijna ruw tot het jonge meisje aan zijn zijde, en vroeg: „Heb je er ooit over nagedacht, welk een groote vergissing je begaan hebt, toen je aan den ouderdom je heerlijke jeugd gaf?”

Zonder haar antwoord af te wachten, ging hij voort: „Denk er eens over na. Je bent twintig, is het niet. Tilly? De oude man kan wellicht nog tien of vijftien jaar leven, en in dien tijd zul je de liefde van een man, en de aanbidding van kinderen gemist hebben. Als je vijfendertig of veertig bent, zul je nooit meer in staat zijn hetzelfde te voelen, wat er op twintigjarige leeftijd in je kan omgaan. Je hart zal dan langzamer kloppen, en je zult het mooiste en beste van het leven gemist hebben. De schitterendste tinten zullen uit de zonsondergangen verdwenen zijn, en je zult niet meer tot groote gevoelens in staat zijn. Het is dan te laat! Spijt het je niet? Vertel het me eens eerlijk.”

Ze beefde.

„Misschien is dat het geval, doch het kan toch niet

WIT, DIE EEN TOREN EN EEN PION
VOOR WAS, WON GEMAKKELIJK...

HUMOR UIT DE SCHAAKWERELD. VIII.

zoo veel verschil maken. Liefde had ik in elk geval in mijn leven gemist, omdat de man, van wien ik had kunnen houden, mij nooit heeft bemind.”

„De man, van wien je hadt kunnen houden,” herhaalde Trench. „Bestaat er heusch iemand, dien je met hart en ziel liefhebt?”

Ze antwoordde niet. Hij kwam dicht bij haar staan en zei bijna fluisterend: „En hoe weet je, dat hij ook niet van jou houdt?”

Weer zei ze niets terug, eenvoudig omdat ze niet kon. Eensklaps nam Trench haar handen in de zijne en dwong haar hem aan te zien.

Zijn stem trilde.

„Tilly... kindje, is het mogelijk, dat ik die man ben? Je moet me antwoorden, versta je?”

Ze rukte zich los uit zijn greep.

„O, doe dat niet!” riep ze uit. „Waarom kwelt U me toch? Waarom vraagt U zoiets? Wat kan het U schelen? Vindt U het fair om me mee te nemen... hierheen... en me daarna uit te lachen?”

„Je uilt lachen! Tilly, mijn lieveling! Hoe zou ik zoiets kunnen doen, terwijl ik je liefheb, zooals ik nog nooit op de wereld van een vrouw heb gehouden.”

Ze hield haar adem in... Dit was natuurlijk slechts een droom en ze zou dadelijk weer tot de ruwe werkelijkheid terugkeeren.

„Maar het is niet waar,” protesteerde ze. „Wat bedoelt U daarmee? U vertelde me... dat er een ander meisje was.”

„Daarover wil ik nu niet praten,” zei hij. „Jij bent het eenige, wat van belang is. Ik heb van je gedroomd en naar je verlangd, mijn liefste. Ik heb je zoo nodig.”

„Mij?” herhaalde ze vaag. „U... je... hebt mij nodig? O!”

Toen sloten Trench's armen zich vast om haar tengere gestalte, en het kwam Tilly voor, alsof op dat oogenblik de hemel voor haar geopend werd...

„Mijn aangeboden... vrouw,” fluisterde hij haar toe.

Dit woord bracht haar weer tot zichzelf. Ze was de echtgenoot van Methusalem, en ze had niet het recht in de armen van een anderen man te liggen.

Ze maakte zich uit zijn omhelzing los.

„Laat dat,” zei ze bijna scherp. „O, goede hemel, noem me niet zoo. Ik ben je vrouw niet! Het is verkeerd... slecht... om dit te zeggen. Het is zoo min

tegenover Methusalem, en wat er ook gebeure, ik moet trouw aan hem blijven. Laten we teruggaan!”

Ze keerde zich om, en Trench liep naast haar. Welke sterke emoties er ook in hem mochten omgaan, hij wist Tilly te eerbiedigen.

„Ik wilde je een vraag doen,” zei hij rustig. „Antwoord er niet op, als je dit liever niet doet. Wanneer... heb je voor het eerst gemerkt, dat je van me hield?”

„Het moet al van het begin af aan zijn geweest, doch ik was er me niet van bewust. Toen mijn vriend je in Berkeley Restaurant aanwees, kwam het me voor, alsof plotseling al het bloed uit mijn gezicht week. Terwijl ik dien middag naar huis ging, liep ik een winkel binnen, waar ik een portret van je kocht, dat ik op den schoorsteenmantel zette, om me ten opzichte van jou te harden. Ik begreep echter niet, hoeveel ik van je hield, voordat je me vertelde, dat je een meisje liefhad. Ik haatte haar, benijdde haar, en toen wist ik waarom ik dit deed. Het was eenvoudig, omdat ik zooveel van je hield.”

Zwijgend gingen ze verder, totdat Tilly eensklaps de stilte verbrak.

„Ik wil trouw blijven aan Methusalem,” zei ze. „Je zult me toch nooit vragen... me trachten over te halen met je weg te gaan, is het wel?”

„Nee,” antwoordde hij. „Zoiets behoeft je niet van mij te verwachten. Ik zal me bij jouw wenschen neerleggen.”

„Ik wil me aan mijn huwelijksbelofte houden.”

„Ik weet het... dat verwachtte ik ook van je,” zei hij. „Ik zou wellicht minder van je houden, als je minder eerlijk was.”

Ze hadden thans de woestijn achter zich gelaten. Trench stond stil.

„Ik moet je een gunst vragen,” zei hij. „Toen ik je vanavond mee naar de Sphinx nam, had ik niet het plan mezelf te laten gaan, en was het volstrekt niet mijn bedoeling je mijn gevoelens ten opzichte van jou te toonen, want ik wist allerminst, hoe je over mij dacht. Ik vrees, dat wij het geen van beiden konden helpen. Ik heb mezelf nu weer volkomen in bedwang, en ik verzoek je me als vriend te willen vertrouwen... Kun je me toestaan je als „vriend” morgen mee naar Helouan te nemen? Ik wilde dolgraag, dat je vol vertrouwen bij mij in huis kwam. Kun je dit doen, Tilly?”

Even ging er een heftige strijd in haar om, doch hoe ze ook vocht, ze kon zich het genot niet ontzeggen de plaats te zien, waar hij werkte, at en sliep, zoodat ze hem zich later daar in gedachten kon voorstellen. Eenmaal slechts... en dan weer terug naar haar plicht.

„Ik zal het doen,” antwoordde ze kortaf.

„Dank je,” zei hij. Even hield hij haar hand liefkozend in de zijne, om die plotseling los te laten.

In Helouan

„Dit is mijn kamer,” zei Trench bescheiden. Hij opende de deur en stond terzijde om Tilly te laten passeren. Ze ging binnen.

„Ik zal heel dikwijls aan dit vertrek denken,” zei ze. „En dit is je groote lessenaar! Waarom schrijf je geen andere werken dan verhalen over onbeduidende vrouwen?”

„Tilly Maakhaast is geen onbeduidende vrouw,” antwoordde hij.

Ze wees op een getikt manuscript op een der tafels. „Is dit het? Mag ik het inkijken? Zeg niets: even maar, toe.”

Trench maakte een vouwtje.

„Niet verder dan tot dáár,” zei hij. „De rest kun je wel lezen, als het boek verschenen is.”

„Maar het is mijn gewoonte het eind altijd het eerst te lezen,” protesteerde ze.

„In dit geval kan het niet gebeuren.”

„Waarom niet?”

„Omdat het de rest zou bederven, want het is een geheel onverwacht slot.”

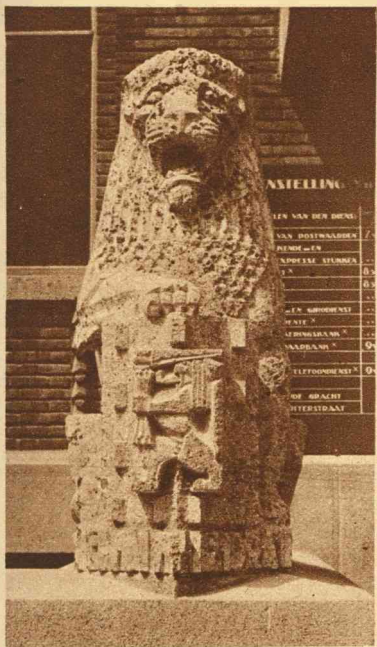
„Ik hoop, dat het een bevredigend is,” zei ze, terwijl ze de eerste bladzijde begon in te zien.

„Het boek is opgedragen aan „de werkelijke Tilly Maakhaast”.”

„O!” riep ze uit. „Ben ik dat? Er is nog nooit iets aan mij opgedragen! Het doet me denken aan het zien van je eigen naam op een graftombe... alleen is het veel aardiger. Nu ga ik beginnen.” Ze nam plaats in een stoel, en bleef ongeveer een kwartier in het manuscript verdiept. Toen keek ze op.

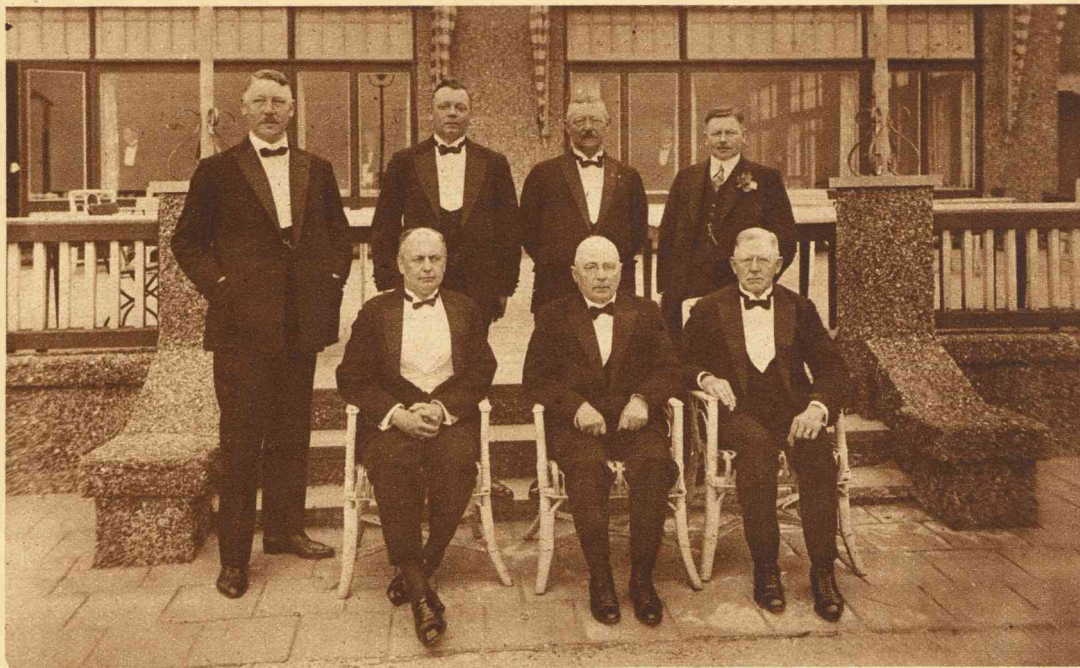
(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

Het beeldhouwwerk aan het nieuwe Postkantoor te Utrecht

Een der steenen leeuwen aan den hoofdingang is thans van zijn omtimmering ontdaan. Het kunstwerk mag zich niet in onverdeelde waardeering verheugen.

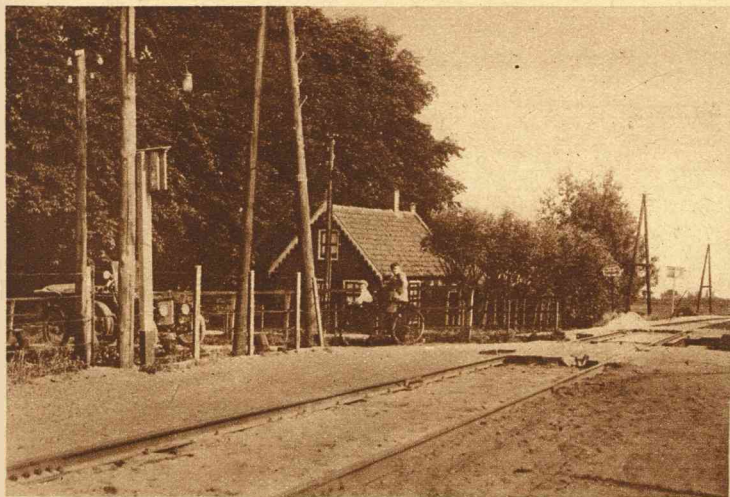
De Nederlandsche Bond van Bloembollenhandelaren

vierde den 16en Juni zijn zilveren jubileum. — Een foto van het bestuur. Zittend, v.l.n.r. de heeren: Mr. M. Toulon v. d. Koog, A. S. Rijnierse, H. Veldhuizen van Zanten. Staand de heeren: C. de Vreede, H. v. Zonneveld, G. v. d. Veld, J. Hijlkema.

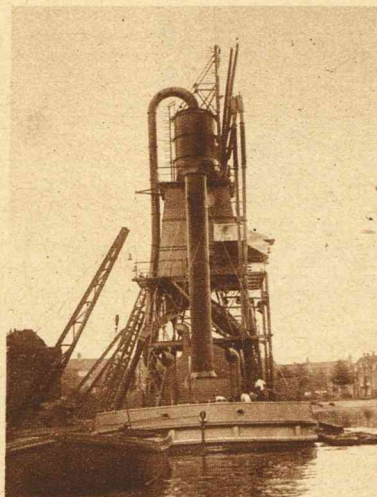
De ringelrupsenplag in de hoofdstad

Een takje van een der boomen aan de Heeren-gracht te Amsterdam, die door de ringelrupsen zoodanig geteisterd worden, dat er bijna geen blad meer aan zit. Op het kleine takje van onze foto telt men niet minder dan tien rupsen!

De onbewaakte overwegen

De onbewaakte overweg nabij het dorp Stolwijk, tusschen Gouda en Schoonhoven, waar de vorige week een auto door een trein gegrepen werd. De beide inzittenden werden gedood. — *Let op uw Saack!*

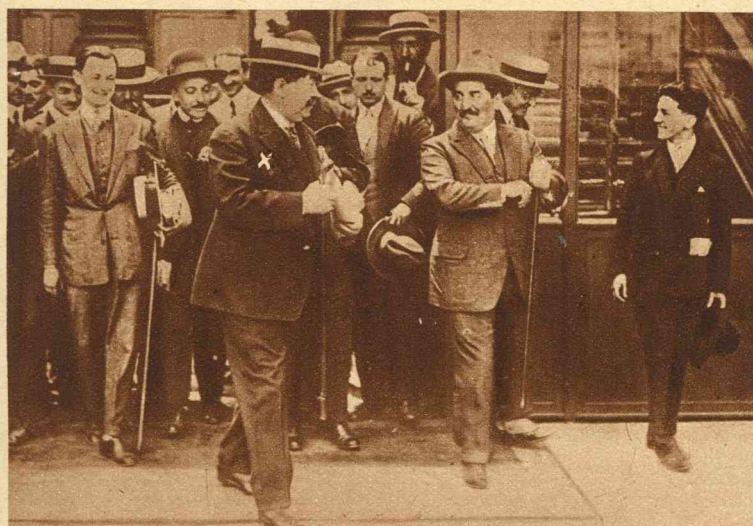
De drijvende pneumatische graan-elevator

door de N.V. Verschure & Co's Scheepswerf en Machinefabriek te Amsterdam voor rekening van de gemeente Antwerpen gebouwd.

Een nieuwe afbraakmethode in de praktijk.

Op de Nieuwmarkt te Amsterdam wordt op 't oogenblik een huis afgebroken waarbij men een nieuwe vinding in praktijk brengt: men gebruikt niet meer als voorheen groote hamers en koevoeten, doch beitels, die door geperste lucht worden gedreven.

Painlevé terug uit Marokko

De Fransche premier Painlevé is de vorige week naar Marokko geweest waar hij met verschillende generaals de militaire situatie besproken heeft. Bij zijn terugkeer te Parijs werd hij enthousiast ontvangen.

Dr. J. v. d. Valk,

rector aan het Marnix-Gymnasium te Rotterdam, is overleden.

Amundsen behouden

De bekende Poolvorscher Amundsen, die per vliegtuig naar de Noordpool vertrokken was en over wiens wegblijven men zich ernstig ongerust maakte, is ten slotte op Spitsbergen teruggekeerd. Wij zien hem op onze foto bij zijn vliegtuig staan.

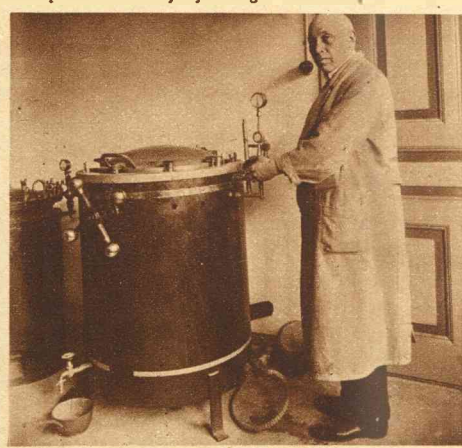
Francis Koene

De heer Francis Koene, eerste concertmeester van het Utrechtsch Stedelijk Orkest, is benoemd tot hoofdleraar aan de vioolklasse van het Conservatorium voor Muziek te Rotterdam.

Gastvoorstellingen onder Tilla Durieux

Onder de auspiciën van Hugo Helm zal een gezelschap onder leiding van de beroemde tragedienne Tilla Durieux in ons land gastvoorstellingen geven. Eerste rij, v.l.n.r.: Hugo Helm, Tilla Durieux, Margaretha Weile. Tweede rij: Manfred Fürst, Arthur Schröder, Margaretha Schön, Alfred Fischer, Ernst Stahl.

W. N. Hendriks

De heer W. N. Hendriks, amanuensis aan het Rijks Serologisch Instituut te Utrecht, is begiftigd met de gouden medaille van de Huisorde van Oranje.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Recepten.

GEVULDE EIEREN.

Benodigd: 4 eieren, oudbakken brood, 2 eetlepels melk, zout, peper, 1 ei of eierdooier, 1 eetlepel peterselie of basilicum, bieslook.

Bereiding: Men snijdt hardgekookte eieren midden-door, de dooiers worden eruit genomen, zoodat er twee komvormige helften overblijven.

De dooiers mengt men met een even groote hoeveelheid brood in melk geweekt, waaraan zout, peper, peterselie of ander toekruid toegevoegd wordt. Een rauwe eierdooier of een heel ei wordt er bijgedaan, om het mengsel te binden. Daarna worden de halve eiwitten ermede gevuld, zoodat de bovenkant bolronde is. Aan den onderkant wordt een heel klein schijfje van het halve ei gesneden, zoodat het op een schotel kan staan. De eieren worden in een vuurvast schoteltje in den oven gezet, totdat ze warm zijn; daarna wordt het schoteltje met een saus bedekt, b.v. een béchamel-, boter-, witte pikante-, tomaaten- of peterseliesaus.

COMPOTE VAN PISANG, SINAASAPPELEN EN MANDARIJNEN.

Benodigd: 6 pisangs, 3 sinaasappelen, 3 mandarijnen en suiker.

Bereiding: Schil de sinaasappelen en de mandarijnen, ontdoe ze zorgvuldig van alle witte vezels, snijd ze overdwars in schijven en haal er de pitten uit.

Trek de schil van de pisangs af, snijd ze eveneens in schijfjes. Leg de vruchten laag om laag met suiker in een compoteschaal en laat ze dichtgedekt staan tot alle suiker opgelost is, maar bedruip de bovenste laag van tijd tot tijd met het vocht.

DEENSCHERIJST.

Benodigd: 1½ L. melk, 200 gram rijst, 90 gram suiker, 1 à 2 eieren, 150 gram bitterkoekjes en een snuffje zout.

Bereiding: Breng de melk met het zout op een flink vuur aan de kook, strooi er roerende de goed gewasschen rijst in. Blijf roeren tot de melk weer kookt en laat de rijstebrij daarna op een zeer zacht vuur zonder roeren gaar en gebonden worden (ongeveer 1½ uur).

Als de rijstebrij gaar is wordt ze vermengd met de suiker, de eierdooiers en het stijfgeklopte eiwit.

Leg de massa laag om laag met de bitterkoekjes in een vuurvast schoteltje, maar zorg, dat de laatste laag uit bitterkoekjes bestaat. Laat het schoteltje in een matig warmen oven rijzen en bruin worden en dien het zoodra het uit den oven komt op.

Geen Kaalhoofdigen meer.

Volgens alleszins betrouwbare geruchten zou de wetenschap er eindelijk in geslaagd zijn het lang gezochte middel te ontdekken tegen dun gezaaid of ontbrekend hoofdhaar.

Met dit middel kan men net zooveel haar hebben als men zelf wil: het is slechts een kwestie van tijd en — geld.

De eerste berichten omtrent de uitvinding kwamen uit Boeda Pest. Een Turksche dokter had reeds veel eerder proeven genomen met het inplanteren van haar. Twee Hongaarsche geleerden nu schijnen het proces van het kunstmatig inplanteren nader bestudeerd en de uitvinding voor de practijk pasklaar gemaakt te hebben.

Met behulp van een uiterst dun gouden haakje wordt een fijne vrouwenhaar door middel van een lus volkomen aseptisch in de hoofdhuid bevestigd.

Deze behandeling, die bij voldoende geoefendheid slechts korten tijd schijnt te duren, waarborgt een volkomen bedekking van kale plekken.

Op deze wijze worden eveneens wenkbrauwen en ooghaaren „ingezet”.

Wat de behandeling kost wordt echter wijselijk verzwegen!

Gebreide kant.

Men zet 33 steken op.

1ste toer: Afhalen, 2 recht, 3 maal omslaan, men haalt nu op de linkernaald den 2den steek over den eersten, hierna den 3den over den 2den; minderen, 1 recht, omslaan, 1 recht, minderen, 1 recht, minderen, 1 recht, omslaan, 1 recht, * 3 maal omslaan, men haalt nu op de linkernaald den 2den steek over den 1sten, hierna den 3den over den 2den, minderen; herhalen van * nog 3 maal. Bij de laatste maal meerdert men in den laatsten steek van de mindering 2 steken; eindelijk 1 verdraaid.

2de toer. 2 steken afkanten, * 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken; herhaal van * nog 3 maal. Nu 1 recht, 7 averecht, 2 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 2 recht, 1 verdraaid.

3de toer. Afhalen, 8 recht, omslaan, minderen, 1 recht, min-

deren, omslaan, 6 recht, minderen, omslaan, 1 recht, omslaan, minderen, 7 recht in den laatsten der 7 steken, 2 steken meederen, 1 verdraaid.

4de toer. 2 steken afkanten, 8 recht, 3 averecht, 4 recht, 5 averecht, 8 recht, 1 verdraaid.

5de toer. Afhalen 1 recht, * 3 maal omslaan, even als boven op de linkernaald 2 steken wegminderen; minderen, herhaal van * nog 1 maal. Vervolgens omslaan, 1 steek afhalen, minderen, den afgehaalden steek over den geminderden halen, omslaan, 2 recht, 3 maal omslaan, even als boven op de linkernaald 2 steken wegminderen, minderen, minderen, omslaan, 3 recht, omslaan, minderen, 3 maal omslaan, even als boven op de linkernaald 2 steken wegminderen, minderen, omslaan, overhalen; in den laatsten steek van het overhalen 2 steken meederen; 1 verdraaid.

6de toer. 2 steken afkanten, 3 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 5 averecht, 2 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 2 recht, 3 averecht, * 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, herhaal van * nog 1 maal; hierna 1 recht, 1 verdraaid.

7de toer. Afhalen, 9 recht, 3 maal omslaan; men mindert als boven 2 steken op de linkernaald, minderen, 4 recht, minderen, omslaan, 5 recht, omslaan, minderen, 5 recht, in den laatsten der 5 rechte steken 2 steken meederen, 1 verdraaid.

8ste toer. 2 steken afkanten, 6 recht, 7 averecht, 6 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 9 recht, 1 verdraaid.

9de toer. Afhalen, 1 recht, * 3 maal omslaan; men mindert evenals boven 2 steken op de linkernaald, minderen, herhaal van * nog 1 maal. Nu 4 recht, 3 maal omslaan, men mindert evenals boven 2 steken op de linkernaald, minderen, omslaan, 1 recht, omslaan, 1 recht, minderen, 1 averecht, minderen, 1 recht, omslaan, 1 recht, omslaan, 1 recht, 3 maal omslaan; men mindert evenals boven 2 steken op de linker naald; minderen. In de mindering mindert men 2 steken, 1 verdraaid.

10de toer. 2 steken afkanten, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 5 averecht, 1 recht, 5 averecht, 1 recht; van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 5 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 1 verdraaid.

11de toer. Afhalen, 17 recht, omslaan, 3 recht, omslaan, minderen, 1 averecht, minderen, omslaan, 3 recht, omslaan, 5 recht. In de laatste 5 rechte steken meerdert men 2 steken, 1 verdraaid.

12de toer. 2 steken afkanten, 5 recht, 6 averecht, 1 recht, 6 averecht, 5 recht, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, 8 recht, 1 verdraaid.

13de toer. Afhalen, 1 recht, * 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen; herhaal van * nog 1 maal. Nu van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, omslaan, 5 recht, omslaan, 1 steek afhalen, minderen, den afgehaalden steek over de geminderde halen, omslaan, 5 recht, omslaan, 1 recht, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, in den laatsten steek der mindering meerdert men 2 steken, 1 verdraaid.

14de toer. 2 steken afkanten, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 7 averecht, 1 recht, 7 averecht, 1 recht. Van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 5 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 1 verdraaid.

15de toer. Afhalen, 17 recht, omslaan, 1 recht, minderen, 1 averecht, minderen, 1 recht, 1 averecht, 1 recht, minderen, 1 averecht, minderen, 1 recht, omslaan, 5 recht. In den laatsten der 5 rechte steken meerdert men 2 steken, 1 verdraaid.

16de toer. 2 steken afkanten, 5 recht, 3 averecht, 1 recht, 2 averecht, 1 recht, 2 averecht, 1 recht, 3 averecht, 17 recht, 1 verdraaid.

17de toer. Afhalen, 1 recht, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, 3 maal omslaan, men mindert 3 steken op de linkernaald, minderen, omslaan, 1 recht, omslaan, minderen, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, 1 recht, omslaan, minderen, 1 averecht, minderen, 1 averecht, minderen, 1 averecht, minderen, omslaan, 1 recht, 3 maal omslaan, men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, 1 recht. Men meerdert in den rechten steek 2 steken, 1 verdraaid.

18de toer. 2 steken afkanten, 2 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 2 averecht, 1 recht, 1 averecht, 1 recht, 1 averecht, 1 recht, 3 averecht, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 1 recht, 3 averecht, * 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken; herhaal van * nog 1 maal. Nu 1 recht, 1 verdraaid.

Wat beduiden onze droomen?

Droomt gij van ellende: voorspoed zal Uw deel zijn oftewel ge zult het door goed beheer tot rijkdom brengen.

Hoort gij in Uw droom een kreet of gil, dan zult gij een blijde tijding ontvangen. Is het een jammerkreet, dan zult gij geluk in de loterij hebben.

Ruikt gij aangename geuren, zoo zal U eer te beurt vallen, doch een schildpad zien is de voorbode van moeilijkheden en geheime vijanden, terwijl het zien van een trein U speedige afdoening van zaken of een te winnen proces waarborgt.

Vreemde Zeden.

In Weenen kust een heer de hand eener dame, zooals wij onzen hoed afnemen, d.w.z. uit beleefdheid. Voor onze moderne begrippen van hygiëne is dat dikwijls een krachttoer. En voor een hygiënist is het om van te rillen.

Wat zou wel de oorsprong zijn van deze eigenaardige gewoonte, waarbij de mogelijkheid wordt geopend, kudden bacteriën van diverse herkomst op een lieftallige vrouwenhand te deponeren.

En wanneer men — wat niet te betwijfelen valt — in dit gebaar een uiting van de hoogste wellevendheid en galanterie heeft te zien, kan men zich kwalijk een onsmakelijker en onhygiënischer vorm daarvoor denken.

Er is in Oostenrijks hoofdstad veel veranderd in den

laatsten tijd. Het nieuwe régime — zui-ver gedacht in tegenstelling van het ancien régime — zal zich echter wel hoe-den aan deze mode te tornen. Er zijn nu eenmaal zaken, waaraan zelfs de sterkste man niet durft te raken. Dat is meestal, wanneer het zwakke geslacht haar sterken invloed doet gelden.

Het ware anders ten zeerste toe te juichen. Bij wijze van overgangsmaatregel zou men het gebruik kunnen handhaven, om den handkus in commissie door het mannelijk deel der echtverbintenis te laten incasseeren. Wanneer twee heeren afscheid nemen, heet het dikwijls: — zooals het bij ons dan luidt: m'n respect aan Mevrouw — „Handkuss zu Haus”.

Dat is tenminste een onschuldig vermaak. En . . . bij mijn weten is langs dezen weg nog nimmer een ziekte overgebracht.

Snippers.

Benzine is een uitstekend middel om vlekken uit te maken. Teneinde de zoo gevreesde „kringen” te vermijden, die helaas maar al te dikwijls achter blijven, als de vlek verdwenen is, mengte men wat aardappelmeel aan met benzine en legde dit papje op de vlek. Nadat het eenigen tijd er op gelegen heeft borstele men de stof, en — vlek en kring zijn tezamen verdwenen.

Restjes van waschkaarsen smelt men in een pannetje. Vervolgens giet men de vloeistof door een zeef en daarna in glazen waxine-potjes. Vervolgens hangt men er een dikke katoenen draad in, die later als de was stijf geworden is boven het oppervlak afgeknippt wordt. Zoo verkrijgt men een heeleboel thee- of nachtluchtjes van restanten.

19de toer. Afhalen, 7 recht, minderen, omslaan, 3 recht, omslaan, minderen, 5 recht, omslaan, 1 steek afhalen, minderen, den afgehaalden steek over den geminderden halen, 1 averecht, 1 steek afhalen, minderen, den afgehaalden steek over den geminderden halen, omslaan, 7 recht. In den laatsten der 7 rechte steken meerdert men 2 steken, 1 verdraaid.

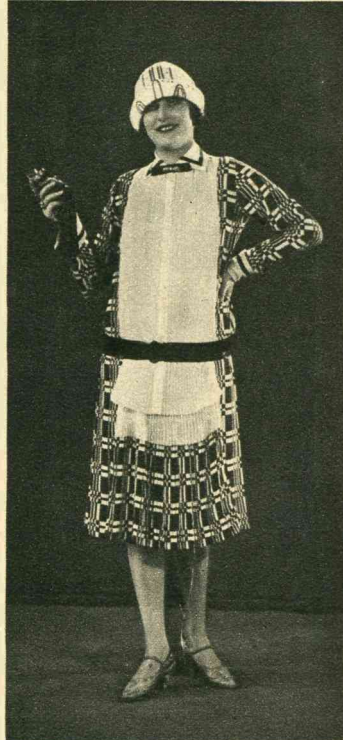
20ste toer. 2 steken afkanten, 7 recht, 2 averecht, 1 recht, 2 averecht, 6 recht, 5 averecht, 8 recht, 1 verdraaid.

21ste toer. Afhalen, 6 recht, minderen, omslaan, 5 recht, omslaan, minderen, 1 recht, 3 maal omslaan; men mindert 2 steken op de linkernaald, minderen, omslaan, 1 steek afhalen, minderen, den afgehaalden steek over den geminderden halen, omslaan, 8 recht. In den laatsten der 8 rechte steken meerdert men 2 steken, 1 verdraaid.

22ste toer. 2 steken afkanten, 8 recht, 3 averecht, 1 recht, van de 3 maal omslaan 3 steken maken, 2 recht, 7 averecht, 7 recht, 1 verdraaid. Men herhaalt van den 1sten toer.

Middagtoilet van bontbedrukte crêpe chiffon met zwart fluweelen strikje aan den hals en gespleten tuniek. Witte stroohoed met zwarten crêpe georgetten binnenrand en bonte bloemen gegarneerd.

Middagjapon van zwart en wit geruite zijden tricot met breed geplisseerd vest van witte crêpe de chine en breede zwarte ceintuur.

UIT'GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN
EERSTE BOEK — JEUGD

2)

Maar Bolk zou de dames tegen twaalf uur komen halen. *Mademoiselle* werd ook uitgenoodigd, maar bedankte, hetgeen Arnoud speet, hij vond haar wel knap. Juist het ingetogene, eenigszins stugge, dat ze over zich had, deed een nadere kernismaking begeeren en naar een kleine verovering verlangen, een aangename, onschuldige prikkeling, meer niet. Hij insisterde dus, tot *Mademoiselle* beloofde aan zijn verzoek te voldoen.

Arnoud was uiterst correct en voorzichtig!

Heel iets anders dan Cornelis, ofschoon deze nu zoo bedremmeld keek alsof hij nog nooit geflirt had.

Zoo'n schijnheilige! Hij verstond die kunst nog veel beter dan zijn oudere broer. Hij zou toch niet bang zijn voor dat kind in korte rokken, dat nog „bijna niet” in een auto had gezeten, ofschoon dit snel-vervoertuig zich hoe langer hoe meer onmisbaar begon te maken.

Vóór enkele jaren — zeg in 1900, was het nog iets heel bijzonders, nu in 1906 was iedereen er aan gewend, al bleef het een groote weelde.

De *Mercedes* van zijn vader had ten minste een slordige hand met geld gekost en het onderhoud viel niet mee. Wat je aan paardenvoer en verpleging spaarde, verteerde je al gauw aan benzine en banden en een *chauffeur* was een nog duurder en onbetrouwbaarder dienaar dan een koetsier.

Maar, men moest met zijn tijd mee en, vooral omdat ze nog betrekkelijk weinig voorkwamen, verhoogde het je crediet, als je met je mooie kar langs veld en wegen snorde of door de stad reed.

En nu zou zijn vader er hoog adellijk gezelschap in rond voeren.

II. In den Kersenbongerd.

Het was voor de ultra-verfijnde, aristocratische Célestine Douairière Baronesse Fontanges de Nérée, geboren van Duyssen tot Kranen, werkelijk een hoogst abnormale uitgang om met een burgerlijke familie als de Bolks, naar een kersen-bongerd te gaan.

Terwijl ze zich door Evertje, de boersche opvolgster van haar nog steeds betreunde Fransche kamenier, dien avond bij het uitkleeden liet helpen vroeg ze, alsof het een spontane ingeving was: „Is het hier niet het kersenveld?”

Evertje was in 't eerst te beduusd om te antwoorden.

Het gebeurde zoo hoogst zelden dat Mevrouw iets tot haar zei buiten haar werk om. En dan nog zooiets, dat iedereen wist.

„Nou, dat zal Mevrouw ook wel weten,” glunderde ze, nadat de Barones haar vraag had herhaald. „'t Is juistement hier in den omtrek 't land van de bongerds.”

„En ga-je er wel eens naar toe?”

„Da' spreekt van eiges. Zundags, as we vrij zijn, dan gaon we der met z'n allen naor toe en dan eten we zat, hoor! Je begint met een pond of vijf, maar, die gaon in een wip in en dan maor weer bestellen . . . en 't aorigste is, om de verkens, die als maor onder de boomen rondsnuffelen, de pitten te heuren kraaken. Da's toch zoo-casueel. In 't eerst, als je 't gekraak heurt, hè je der geen erg in en zeg je tegen mekaar: „Wat is dat voor raors?” Zoo'n echt getik is 't, weet u? En als je dan merkt, wat 't effetief is, dan krijg je der schik in.”

De Barones kreeg er zoo waar *vapeurs* van!

Ze zag zich daar al zitten tusschen de . . . *verkens*! affreus . . . en tusschen 't boerenvolk . . . wie weet . . . wel even affreus!

„Is 't er vol . . . daar in zoo'n kersenboomgaard?” vroeg ze op geaffecteerd, steedschen toon, sterk contrasteerende met Evertje's dialect, dat ze toch, uit eerbied voor haar deftige mevrouw, zooveel mogelijk wijzigde.

„Of 't er vol is? Jao! dat hangt er van af. Weet u, 't is lang niet meer, wat 't vroeger waar. Mijn moeder vertelt dikkels, hoe ze, toen zij jong waar, er vaak naor toe gingen. Ze vroegen dan één dubbeltje den persoon en daar kon je dan voor plukken en eten, zooveel je zelvrs maor wou, tot je niet meer kon.

„Maar teugenswoordig is 't niet meer zoo, hoor! Je koopt de kersen, bij vijf pond tegelijk en daar leg je vieftig of zestig cent voor neer en in een ommezentje zijn ze op, en dat als je met je vielen zijt. 't Is zeker niks voor Mevrouw, hé?”

Het nachttoilet was gemaakt, Evertje werd, met een knikje, weggestuurd en de Barones had nu reeds een indigestie van de kersen uit den bongerd.

Het liefst zou ze, met een beleefd, maar ijzig koud briefje nog voor de uitnoodiging bedankt hebben, maar den volgenden dag merkte zij dat Magda er zich bizonder op verheugde, voornamelijk op den auto-tocht, en 't kind had niet veel. Eén oogenblik dacht de Barones er nog over om Magda met *Mademoiselle* te sturen, ze kon zich bij voorbeeld door een plotseling opgekomen *migraine* verontschuldigen.

Maar Zaterdags was het weer zoo bizonder mooi, zoo blij zonnig, dat ze zelve toch ook wel lust in het uitstapje kreeg. Ze had het toch ook wel heel saai en stil in haar villa en ze was dan toch net even veertig! Te jong om zich op te sluiten. Vóór het rouwjaar om was, zou ze zich van zelf van alle feesten of publieke

Het kleine gezelschap werd begroet door een bepaald deftig uitzierende boerin.

vermakelijkheden onthouden, maar de voorgestelde kersenpartij was zoo iets anders, dat zelfs de meest correcte, meest behoudende beoordeelaar er geen fout tegen de *étiquette* in zou kunnen zien.

Bovendien was er niemand om haar gedragingen te controleren of te critiseeren!

Ze was volkomen vrij, afgezonderd van haar vroegere *côterie*; uit eigen keuze een ballinge!

Licht dat ze zich dan ook minder streng aan de voorgeschreven wetten der hoogere gezelschaps-wereld hield. Misschien zou juist dat ongewone haar amuseeren. Het was voor een enkelen keer wel eens aardig iets geheel anders mee te maken. In het begin van haar huwelijk, toen haar man nog flink was, hadden ze veel gereisd en daar ook wel eens archaische toestanden meegemaakt en tijdelijk in andere kringen verkeerd.

Dien ochtend aan het ontbijt sloeg de *Douairière* dan ook vrijmoedig en met een gerust geweten, den blik op naar de portretten van haar overleden echtgenoot en van hun wederzijdsche voorvaderen. Geen zweem van schaamte belette 't haar. Magda was uitgelaten, *Mademoiselle* hoogst gereserveerd; zij was, in de meeste opzichten, nog correcter dan de Barones en zag, in elke afwijking van den voorgeschreven leefregel, een soort van Majesteits-schennis.

Ofschoon tijdens de Republiek geboren en opgevoed in een steeds meer democratisch wordend Frankrijk, was zij uit een tè conservatief geslacht van officieren en ambtenaren gesproten om niet het oude boven het nieuwe te stellen en te verkiezen. De Valencours

behoorden tot een verarmde, deftige familie, die haar dochters niet meer kon doteeren, dus had men Emilie, van haar jeugd af, ingeprent, dat een huwelijk voor haar buitengesloten was en dat zij later in haar onderhoud zou moeten voorzien. Ze had een goed hoofd, een klaar verstand en behaalde, zonder moeite, haar *brevet supérieur* als onderwijzeres, waarmee zij naar Holland toog en weldra belast werd met de opvoeding van freule Fontanges de Nérée. De mooie, Fransche naam verzoende haar met veel, dat haar tegenviel, en dat zij anders had gewild. Magda en zij schoten met elkander op, meer niet. Van vriendschap of innigheid was geen sprake. De gouvernante was plichtmatig en rechtvaardig, de leerlinge gehoorzaam en beleefd.

Eigenlijk was er meer sympathie tusschen de Barones en *Mademoiselle* en hadden haar karakters meer punten van overeenkomst. Ook toonden zij denzelfden smaak voor een zeker soort lectuur, die voor het jonge meisje, vooralsnog, streng verboden was.

Het was voor de drie dames een aangenaam oogenblik toen de fraaie, keurig onderhouden auto voorkwam, de *limousines* en andere gesloten wagens kende men nog niet, de enkele dichte hadden veel van oude diligences en waren log en ongerieflijk. De open *Mercedes* van den heer Bolk was een prachtkar met zes ruime zitplaatsen.

De fabrikant merkte met genoegen op, dat de *Douairière* er in 't brutale licht van den fel-zonnigen Juni-dag even aantrekkelijk uitzag als in de schemering van een zeer beschut salon, waar gordijnen en *marquises* het al te schelle van den zomer temperden.

Zij had haar grooten sluier, waarmee hij haar den eersten keer, in wandeltoilet, had gezien, afgelegd, waarschijnlijk met 't oog op het eenigszins ongegeneerde van den tocht, en droeg een breed geranden hoed, eenvoudig met *choux* van zwarte tule opge-maakt.

Magda was in 't wit piqué met zwarte ceintuur en strikken op haar eveneens breed geranden hoed van zwart stroo.

Mademoiselle droeg, van wege den familierouw, door alle huisgenooten van het treurende gezin aangenomen, een zwart tailleurpakje met witte blouse.

De Bolks, die nooit rouwden, vonden al dat zwart wel wat aanstellerig, maar moesten erkennen, dat het wel zeer gedistingeerd stond.

De rit was verrukkelijk, zelfs de Barones genoot van de streeling van het zachte Zuidenwindje. Met een prettig, niet al te onbesuisd vaartje reden ze den langen straatweg van Arnhem, langs Renkum, naar den Grebbeberg. Kort bij had meneer Bolk zijn kersentuyn, die gelukkig ettelijke treden hooger op de maatschappelijke ladder stond dan de bongerd, door Evertje beschreven en bezocht.

Juist toen Mevrouw Fontanges een visioen kreeg van stoeiende, lachende inboorlingen, en knorrende, krakende varkens, reed de auto een fraai hek van gedreven ijzer binnen en werd het kleine gezelschap begroet door een bepaald deftig uitzierende boerin, die met een buiging verzekerde, dat de kersen vandaag puik waren, maar dat men toch niet te lang moest wachten met ze te plukken.

Onwillekeurig keek iedereen naar boven . . . en heel bewust nu, toefden de blikken met welbehagen op een der lieflijkste beelden van den voorzomer — een ruim terrein met volgeladen kerseboomen. De kleine, roode bolletjes in verschillende tinten van licht karmijn tot bruin toe, schitterden als bloeddruuppelen, of meer nóg als edelstenen tusschen 't donkergroen der bladen.

En zooveel waren er, zooveel!

Slechts de Natuur is zoo kwistig.

„Willen de jongelui, vóórdat ze aan tafel gaan, nog niet eerst een zoet mondje plukken?” stelde de boerin voor, die de *honneurs* waarnam, en met haar man en jongens voor den bongerd zorgde.

Magda, als jongste van 't gezelschap, mocht beslissen. „Ze zien er wel heerlijk en verleidelijk uit, maar ik zou nooit in een boom durven klimmen.”

„Dat is ook niet neudig, daar hebben we de keerd-ers voor.”

En, op haar handgeklap, verschenen een paar opgeschoten knapen.

„Hier zijn de bennetjes voor de dames,” zei vrouw Lampe, drie keurig gevlochten open korfjes tevoorschijn halende. In een oogwenk waren ze vol . . .

De *Douairière* en *Mademoiselle* trokken langzaam en ietwat nuffig de handschoenen uit en schenen naar bordjes voor de pitten en stelen uit te kijken.

Magda, jonger en plooihaarder, had de hare reeds lang uitgetrokken en at met Cornelis om 't hardst.

(Wordt vervolgd).

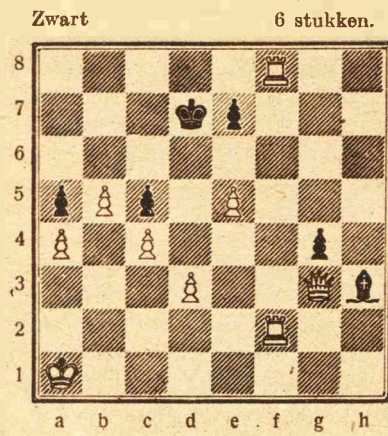
PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

GROOTE ZENDING ONTVANGEN VAN PERZISCHE TAPIJTJES

Schaken.

PROBLEEM No. 30 (driezet).
Twaalfde Wedstrijdprobleem.
Auteur J. KOTRE te Praag.

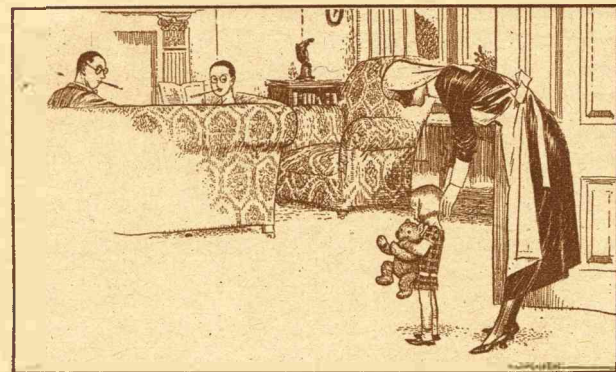

Oplossing probleem no. 28:

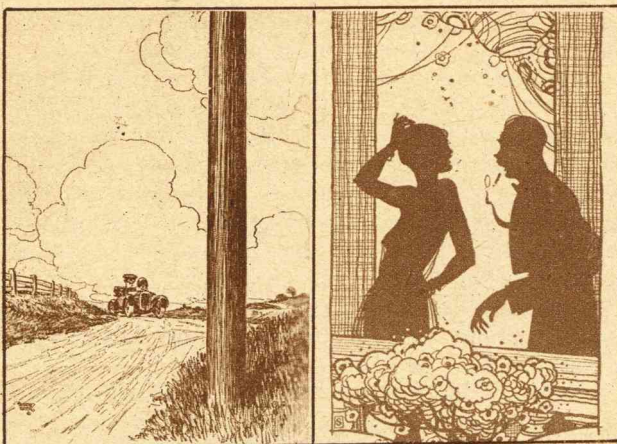
1. Da8-a1 (dreigt Del t), Pb2-d1.
2. Da1-h8; 1. Td2xh2.
2. Da1-h1, enz.

J. S. te G. (Uw verzoek hebben we overgebracht aan de Uitgevers v. Goor Zoonen te Gouda, die het door U bestelde werk welop zullen zenden). T. v. d. G. te H. (Oppositie. Diegene der twee koningen die elkander naderen, wordt gezegd zich in oppositie te zetten, welke den anderen zoo dicht mogelijk (dat is te zeggen, altijd één veld tusschen beide gelaten) genaderd zijnde, hem noodzaakt, achteruit of onophoudelijk op dezelfde lijn heen en weer te gaan).

Correspondentie-adres: J. Verstoep, Jzn. Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

Kinderjuffrouw: „Gauw Willy, geef Mamā een nachtzoentje.”
Willy: „Ja - eh - maar wie is mama?”

Hij (voor het eerst met zijn auto uit): „Zeg nu een oogenblikje niets, beste, daar komt een telefoonpaal aan”

Zij: „Mannen zijn vreeselijk veranderinglijk.”
Hij: „Wat heb je voor reden om dat te zeggen?”
Zij: „Een week geleden hield ik van Arthur en nu kan ik hem niet meer zien!”

Van ons Boekenplankje.

Hugo Grotius. — Een bloemlezing van artikelen over zijn leven en werken, uitgezocht bij gelegenheid van het derde eeuwfeest van zijn „De jure belli ac pacis”, 1625—1925, door Dr. A. Lijsen. Door dit werk heeft de samensteller een uitnemend beeld gevormd van de Groot's veelzijdige persoonlijkheid. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

P. Vrijdaghs, *Le Fablier français*. — Een uitstekende keuze fabels van de la Fontaine, Florian en anderen, met verklaringen en noten. — Utrecht, Kemink en Zoon.

Johan Bojer, *De laatste Viking*. — In dit boek, dat men Bojer's meesterwerk genoemd heeft, schildert hij op sobere, doch aangrijpende wijze het ruwe en gevaarvolle leven der Lofoten-visschers van 30, 40 jaar geleden. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Dr. Antoon Vloemans, *De wijsbegeerte van het Oosten*. — Nu de belangstelling voor de Oosterse beschaving toeneemt, zal dit boek van Dr. Vloemans stellig velen welkom zijn. — Zutphen, W. J. Thieme en Cie.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

G. J. A. VAN DAM, te Apeldoorn.

No. 54.

Dit is de pendant van het de vorige week gepubliceerde meest economische „Coup Turo”-probleem. Ook hier aan iedere zijde slechts 7 schijven en toch nog een zeer mooie en, in verhouding tot andere composities met veel stukken, nog een diepe ontleding!

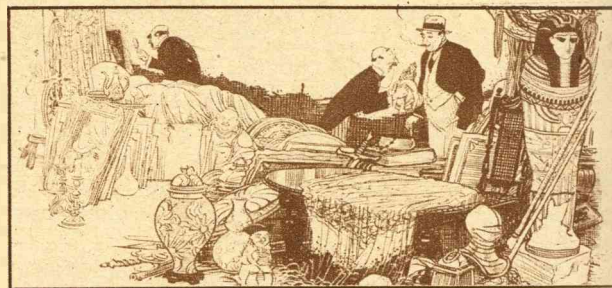
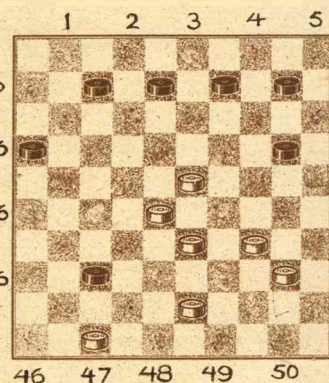
De volgende analyse zal de winst voor wit duidelijk doen uitkomen.

Wit speelt 43—38, dreigende bij den volgende zet door 38—33

de zwarte schijf op 37 te winnen, zwart kan dit alléén voorkomen door 37—42, doch nu wit den strategischen zet: 47—41!! Het is logisch, dat, wanneer zwart die schijf niet wil verliezen, hij dan moet nemen. Op 47 gaat dit niet, daar wit dan onmiddellijk zou winnen door 28—22 en 33 x 11! Oogenscheinlijk is 42—48 zeer goed, doch nu wint wit door toepassing van den Turkschen Slag door: 28—22, zwart 48 x 30 of 25; wit 40—34!! (Coup Turo!), zwart moet de meeste schijven slaan dus vier van 25 of 30 naar 29 en wit thans 31 x 11, zwart 16 x 7, wit 41—37!! en wint door de oppositie, waarin steeds degeen, die aan den zet is verliest!

Een subliem stukje!

Geo.

„Brown verzamelt antiekiteiten.”
„Ja, ik weet het. Ik heb zijn vrouw gezien.”

VOOR DE JEUGD

EEN AVONTUUR, DAT GELUKKIG GOED AFLIEP.

Tot mijn zevende jaar was ik nooit verder van huis geweest, dan het naaste dorp; altijd had ik in hetzelfde huisje gewoond met mijn Moeder en mijn Grootvader. Jonnie Wolters woonde naast ons, in het huis met het fuchsia-tuintje. Hij was elf jaar, in den tijd waar ik nu van spreek en een flinke breedgeschouderde knaap was het met een vriendelijk, open gezicht en heelemaal verbrand door de zon. Ik was trotsch er op, dat hij mijn vriend was en liep hem overal als een hondje achterna, terwijl hij mij beschermde tegen de ruwe jongens van het dorp.

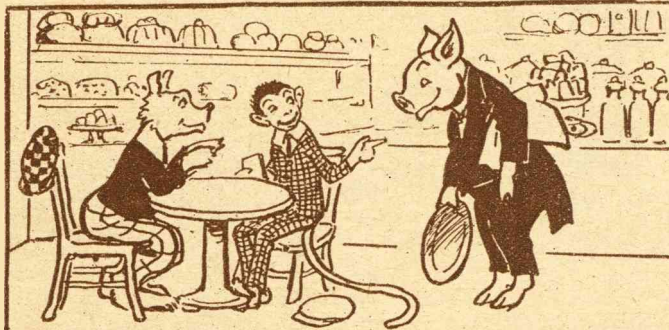
Net toen ik zeven was, kwam oom Ruben uit Amerika; ik wist niet eens dat ik een oom Ruben had en was, eerlijk gezegd wat bang voor hem, met zijn langen, zwarten baard. Maar dat leerde ik wel gauw af en heel blij was ik, toen ik hoorde, dat Grootvader, Moeder, Oom en ik, gezamenlijk naar de kermis zouden gaan, die dicht in de buurt was. Dit wil zeggen: het was toch altijd nog zoo ver af, dat we onmogelijk op één dag heen en weer konden gaan en daarom was er dus afgesproken, dat we bij tante Jo zouden blijven logeren.

Het eenige, wat mij verdrietig stemde bij dit prettige plannetje was, dat mijn vriend Jonnie, niet van de partij zou zijn. Want hij had mij eens een heel opgewekt verhaal gedaan, van al wat hij gezien en genoten had toen hijzelf, een vorig jaar eens naar de kermis was geweest en ik had het hem dus zoo gaarne gegund. Oom Ruben scheen er achter gekomen te zijn, en zie hij was al weer zoo aardig, om mij te beloven, dat Jonnie dan ook mee mocht. Nu was mijn vreugde dus volmaakt en vroeg in den ochtend reden wij allen per sjees naar tante Jo. Ofschoon ik nu al heel wat ouder ben, herinner ik het mij alles nog als den dag van gisteren: een wit katoenen jurkje droeg ik, met blauwe bloemetjes en een grooten, witten strooien hoed.

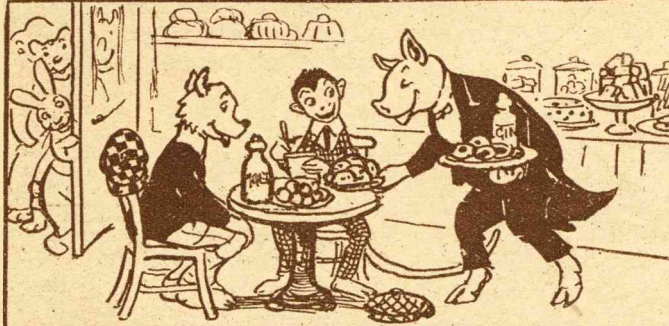
En toen we dan eindelijk op de kermis waren, overtrof die nog mijn stoutste verwachtingen: die heerlijke draaimolens, waar je op een leeuw of een paard kon zitten of in een schuitje al naar verkiezing; en die speelgoed- en lekkerskramen en die kijkspelletjes en muziektentjes! Ik was in het eerst verblind!

Van één speelgoedkraam vooral was ik niet vandaan te slaan, want daar hadden ze een allerliefst wassen popje, met oogjes die ze kon sluiten, een lief

HOE SJIMPIE ZIJN SOMMEN MAAKTE.

1. Op zekeren dag traden Sjimpie en Bruno een restaurant binnen. „Kellner,” zei Sjimpie, „geef ons drie flesschen limonade van f1.25 per flesch, 5 spiegel-eieren à 20 cts, 6 gebakjes van 10 cts en 8 appelbollen van 12½ ct.” — „Best, meneer,” zei de kellner en holde weg.

2. Na eenigen tijd zeide de kellner de bestelde gerechten en 2 flesschen limonade op tafel. „Ik heb drie flesschen besteld, denk er om,” zei Sjimpie. „Ja, meneer, de derde flesch krijgt u direct. De jongeheeren schijnen reuzetrek te hebben, of moeten ze vriendjes trakteeren?”

3. „O neel!” zei Sjimpie. „Wilt u even zeggen, hoeveel geld u krijgt?” „Zeker, meneer! Laat eens zien: 3 x f1.25 = f3.75 en f1.— plus f0.60 en nogmaals f1.— = f5.35.” „Dank je wel,” riepen de bengels, terwijl zij het restaurant uitliepen. „Wij krijgen vanmiddag die som op school; die heb je nu fijn voor ons uitgerekend.”

open mondje, met hagel-witte tandjes en echt zijgglanzend krulhaar. Maar het was zoo vreeselijk duur: de gulden, dien oom mij gegeven had, was lang niet voldoende, ze kostte bijna het dubbele en ik kon er dus niet aan denken, het pop'e voor mijn kermisgeld te kopen. Maar Jonnie was dadelijk bereid er wat bij te leggen; en dat was heel aardig van hem; want ik wist, dat hijzelf zoo graag een zeilboot had gekocht en dat kon hij dan niet meer! Toch kon ik de verzoeking niet weerstaan en nam het offer aan, ofschoon het mij voortdurend bleef hinderen, moet ik tot mijn eer zeggen!

Na het eten gingen wij allen naar den circus, waar echte wilde dieren te zien waren! Het meest beviel mij echter een klein meisje, dat op een ponny reed, terwijl Jonnie meer ophad met de fratsen en grappen van den clown.

Vóórdat wij 's avonds naar den circus gingen, was het al vrij mistig; nu hing er echter een dikke nevel. Ik liep met oom en die bleef onderweg even stilstaan, om met een vriend te spreken. Hij gaf mij een dubbeltje en daar mocht ik even wat voor gaan kopen, maar jawel, toen ik uit den winkel kwam, zag ik oom nergens meer. Ik zocht overal rond en ging zoo tusschen en langs de tentjes van het circus heen waar ik ineens een luid gebrul hoorde, vlak achter mij. Daar zag ik ineens den vriendelijken clown, waar Jonnie zoo veel mee ophad en die was nu ook heel aardig voor mij; hij nam mij mee naar binnen en gaf mij wat warmes te drinken en ziet: daar hoorde ik opeens ooms vriendelijke stem en Jonnie en tante waren er ook bij; en ik geloof haast, dat zij nog veel blijder waren dan ik zelve. Oom voelde zich erg schuldig naar het scheen. Hij zei, dat hij niet gewoon was op kleine kinderen te passen, en dat kon je wel merken ook!

En och, ik was gauw genoeg getroost!

Toch had het geheel een diepen indruk op mij gemaakt, en nog altijd herinner ik mij den angst, van plotseling verdwaald te zijn, zoo duidelijk, alsof het pas geleden is!

ONS BABELHOEKJE.

M. H. Stomp. — Als je zoo knap bent, om zelf kruiswoordraadsels te maken, dan moet je aan je voornemen maar eens gevolg geven en mij een eigengemaakt kruiswoordraadsel sturen. Als het goed is en het wordt geplaatst, krijg je als belooning een mooi boek.

OOM TOM.

Aan het Collegium Civ. Acad. Eugd.-Bat. Supr. met de meeste hoogachting opgedragen

VIRTUS=CONCORDIA=FIDES

FEESTMARSCH

Theodor H. Polman

Tempo di Marcia (Minervens Vogel)

f *sfz.* *f*

p *m.f.*

m.f. *m.f.*

Vivat Bachus

f *Fine*

1^a *2^a* *m.f.*

D.S. al Fine

Trio Cymbambuli *Maestoso*

f *m.f.*

m.f. *f* *To Vivat*

Grandioso *marcato il Basso*

f *ff*

3 *3* *3*

8va

NAAR ZWITSERLAND

INLICHTINGEN EN PROSPECTI VAN ONDERSTAANDE PLAATSEN EN HOTELS GRATIS:
INTERN. VERKEERS BUREAU, AMSTERDAM, KALVERSTRAAT 168-170. — DEN HAAG, HOOGSTRAAT 21.

ADELBOODEN **HOTEL ADLER & KURSAAL**
80 bedd. Gr. balz. m. huisorch. Tennis.
Pens. v/a Frs. 12.—. Dir. H. JOSSI.

ADELBOODEN **GRAND HOTEL**
200 bedd. App. m. bad. Veranda's.
Orchest. 5 Tennisbanen. Sport. Pens.
v/a frs. 14.—.

ADELBOODEN **HOTEL NATIONAL**
Voornaam fam. Hotel & Park. Tennis.
Orchest. Eig. O. SCHMID.

ANDEER **HOTEL FRAVI**
Graubünden
Mineraal- en Modderbad
1000 M. b/d Zee. Lauwarme bronnen, sulf.-en
bitterbronnen, voortreff. tegen Rheumatiek,
Katarh, vrouwenziekten enz. Zon, Bergen,
Bosch. Uitst. verzorging. Voll. pens. v/a frs.
9.—. Kurarts in Hotel. Prosp. ook d/d Directie.

AROSA **HOTEL EXCELSIOR** Deftig Fam. Hotel. Eigenaar
Dir. H. A. SIEBER—OTT.
1850 M. b/d Zee — Graubünden.

AXENFELS 700 M. b. Brunnen a/h Vierwoudstedenmeer.
PALACE & GRAND HOTEL. 200 Bed. App. met bad.
Veranda's, Orchest, Tennis, Golf. Pens. v/a Frs. 13.—

BADEN
Wereldberoemde kuur- en badplaats bij Zürich.
Radio-actieve Zwavelbaden van 48° Celsius tegen
JICHT — RHEUMATIEK — ISCHIAS — MALARIA.
Inhalatorium tegen Keelziekten — Thermalbaden in alle bad-
hotels. — Kurzaal m. gr. Park, Orch., Theater, Bals, Speelzaal.
Prospecti ook bij de Kurverwaltung.

BADEN **GRAND HOTEL**
HET eerste kl. Hotel ter plaatse.
EIGEN THERMALBADEN.

BADEN **HOTEL VERENAHOF.** Pens. frs. 12.—16.—.
HOTEL OCHSEN. Pens frs. 11.—12.50. Comf. Fam. Hol.
Thermalbaden in huis. Gr. Park. F. X. MARKWALDER, Eig.

BÜRGENSTOCK Zeer bekend Luchtkuuroord 870 M. b/d Zee
PALACE HOTEL Pens. v/a Frs. 15.—
GRAND HOTEL " " " 13.50
b. LUZERN PARKHOTEL " " " 11.—

CHAMPERY 2 uur van Montreux Elect. Spoor v. Aigle
& Monthey. 's Zomers en 's Winters Sport-
en Toeristencentrum. 2500 Bedden.
1055 M. b/d Zee

DAVOS **GRAND HOTEL & BELVÉDÈRE**
Grootste Fam. Hotel. Tennis.
Geh. jaar geopend.

ENGELBERG
BIJ LUZERN - CENTR. ZWITSERLAND
Zeer bekende en druk bezochte Zomerkur-
plaats, omringd door een Grootsche Bergwereld.
Prospectus d. h. Verkeersbureau

BAD GURNIGEL **GRAND HOTEL**
met 400 bedd. 1. R. Dieet- en Bad-
kuren. Vacantieverblijf. Prachtige
bosschen met 40 K.M. lange privé
wandelpaden. Tennis. Orchest.
Pens. v/a frs. 15.—.
Pens. v/a frs. 15.—.
Prosp. en inl. ook d/d DIRECTIE.

HOHFLUH Hotels ALPENRUHE & KURHAUS
Pracht uitz. o/d Wetterhorn-
1050 M. (Bernar-Oberland) groep. D.d. beste Holl. fam. bez.

INTERLAKEN **BEAU RIVAGE GRAND HOTEL**
Fam. Hot. 1. R. Str. water. Badkam. gr.
tuin. Privé app. Rest. Garage. A. DÖPFNER.

INTERLAKEN **HOTEL BERNERHOF** Uitz. o/d Jungfrau.
Geheele jaar geopend.
Pens. v/a frs. 11.—. G. ANDEREGG.

INTERLAKEN **GRANDHOTEL MATTENHOF.** 1. R. (Rügenpark)
Vele loggia's en balkonkam. m. uitz. o/d
Jungfrau. Eig. ELMER—SPRENGER.

LENK 1/8 Centr. v. uitst. en excursies. **HOTEL WILDSTRUBEL**
Fam. Hot. 1. R. Orch. Pens. frs. 11.—. Prosp.
E. BURKHALTER. Zelfde Dir. Hotel Viktoria-Baumgarten, Thun.

LUGANO **HOTEL DE LA PAIX**
Gezellig Familiehôtel 1. R

LUNGERN **KURHAUS & PARKHOTEL**
a/h Lungernmeer. Gerenomm. Fam. Hotel.
Pracht. Gezelschapszalen. Orchest. Tennis.
Lift. Garage. Uitst. keuken. Matige prijzen.
Prosp. ook d. Gebr. IMFELD. Eig. en Leid.
750 M. b/d -eo.

LUZERN **PALACE HOTEL**
Allereerste Kl. 200 kam. m. bad en toil.

LUZERN **HOTEL DU LAC**
1. R. Str. water en tair. badk.

LUZERN **CARLTON HOTEL TIVOLI**
Eenigste 1e kl. Hotel met tuin a/h meer. Alle
kam. m. str. water of bad, 4 Tennisb. Nabij Golflinks.

RHEINFELDEN SOOLBAD Krachtigste Soolbad
15 K.M. voorbij Basel naar Zürich. van het Vasteland.

SALINENHOTEL i/h PARK
1e R. Kuurinrichting en Fam. Hot. in prachtig Park. Ther-
maalb. in huis. App. m. badk. voor Soolbaden en koolzure
Soolbaden (Nauheimer kuur) bij Jicht, Rheumatiek, Ischias,
Vrouwen-, Kinder- en Hartziekten. Geill. Prosp. door de Dir.

SAAS-FEE **DE PAREL DER ALPEN**
Hotels *Lager, Grand Hotel, Hot.*
Bellevue, Hotel du Dom. TENNIS.

St. MORITZ **HOTEL SCHWEIZERHOF**
Beslist 1 R. Alle kam. m. str.
water of privé badk. Ad. Angst.

SPIEZ **HOTEL DES ALPES** Beste 2 R. Hotel
ter plaatse.
a/h Thunermeer. Eig. E. STEGMANN.

WEGGIS **HOTEL PENSION ALPEBLICK**
Fam. Hot. 1 R. Verh. ligg. m. pracht. uitz.
App. m. bad. Strandb. Pens. v/a frs. 11.—

WENGEN **PALACE HOTEL NATIONAL**
1300 M. b/d Zee. Het leidende Hot. i/h
Jungfraugebied. Gr. tuin. Park. Tennis.
Orch. Pens. v/a frs. 18.—. E. BORTER. Eig.

WENGEN **PARKHOTEL „BEAU SITE“**
Deg. Fam. Hot. Pr. ligg. a/h bosch. Pens. v/a
frs. 13.—. Eig. E. BÜHLMANN.

ZERMATT **HOTELS SEILER**
7 Hotels m. 1000 bedd. De leidende en
gerenomm. Hotels ter plaatse. Mod. comf.
Uitst. keuken en wijnen. Matige prijs.
5 Tennisb. Orch. Dancin. Prosp. d/d Dir.
1620 M. a/d voet
v/d Matterhorn.

ZÜRICH **HOTEL HABIS ROYAL**
Rust. ligg. b/h station. Kam. m.
str. water en bad. Pr. tuinterras.

WAT ELKE HUISVROUW
van het steriliseeren
weten moet, leert U de

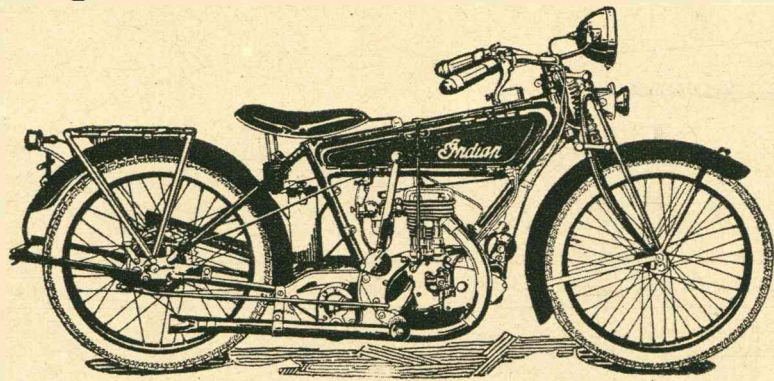
WECK
brochure, die gratis
gezonden wordt door
J. WECK & Co.,
ARNHEM.

Wilt U bestel en volledig
van de U kwellende

AAMBEIEN
genezen, koopt of bestelt
dan nog heden het enige
doeltreffende en zeker wer-
kende Geneesmiddel
HÄDENSEA
(Wettig Gedeponoord)
in Tuben met spuitbus.
Door de speciaal inwendige
toepassing de eenige wer-
kelijke en succesvolle ge-
neeswijze. Duizendvoudig
door Doctoren en Klinieken
met enorm succes beproefd
en aanbevolen. Geen geval
te hardnekkig of te oud of
reeds de eerste aanwending
geeft direct weldadige ver-
lichting en spoedig vol-
komen genezing.

Sukkel niet langer, waar
genezing mogelijk is en uit-
stel gevaarlijk, doch zendt
deze annonce met uw juiste
adres nog heden als „druk-
werk“ aan de N.V. Neder-
landsche Industriele Mij.
R. Rottekade 99, Rotter-
dam, en U ontvangt franco
toezending onder rembours
van f 2.—, (incl. alle kosten)
of vraagt bij uw Apothe-
ker of Drogist uitsluitend
Hädensa. Bij geen succes
geld terug.
Een middel, dat „helpt“ is
noot te duur.
Een middel koopen, dat
niet, of NIET afdoende
helpt, is geld vermorsen.

PRIJSVERLAGING.

Indian Prince
1 CYL. — 3 1/2 P.K. — 3 VERSNELLINGEN
HANDDEBRAYAGE, AFNEEMBARE CYLINDERKAP
— VRIJBLIJVENDE PRIJZEN VAN 25 MEI AF. —

Indian Prince L E (met Electr. lichtinst.) f 595.—
„ „ L (zonder „ „ „) f 525.—

Een juweel van een Motor tegen EXTRA lagen prijs.

Hoofdagenten: **HANDELMIJ R. S. STOKVIS & ZONEN,**
AFDEELING AUTOMATERIAAL.

ROTTERDAM — AMSTERDAM — GRONINGEN.

**WEES SLIM
GEBRUIK GLIM**

SANATORIA VOOR
LONGLIJDER(S)ESSEN
VERSCHILLENDE KLASSEN
HOOGTE ZON AANWEZIG
te PUTTEN o/d VELUWE.

Geneesheer-Direct. M. C. G. MIDDELBURG, Tel. No. 3

N.V. ZAADHANDEL
GOED ZAAD EN ZAADTEELT
1/2 H. A. HOBDEL
GOEDE OOGST
OOLTGENSPLAAT (ZH)
Levering aan Landbouwers en Tuinbezitters.
Men vrage Prijscurant. Op bijna alle plaatsen vertegenwoordigd.

INTERC. TEL. N° 25

Bekroond o.m.
DEN HAAG, Londen,
PARIS, ANTWERPEN,
met de HOOGSTE
Onderscheidingen.

TELEGRAM-ADRES:
KINGMA-MEPEL.
A.B.C. CODE 41 & 51 E&F

H. & T. Kingma
ROOMBOTERFABRIEK
MEPEL

Onder controle van het Botercontrole Station, GELDERLAND-OVERBESSEL-DEVENTER.
ONDER RIJKSTOEZICHT.

BLIKVERPAKKING
VOOR EXPORT.

GEDEPONEERD
HANDELSMERK.

LEVERING DIRECT AAN
PARTICULIEREN.
FR. P. P. IN GEDEPONEERDE
SCHUIFKISTJES.

„THEOPHILE“

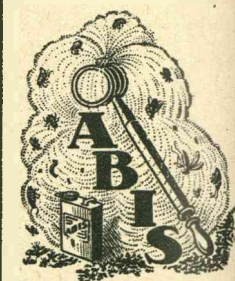
Utrechtschestr. 118, Amsterdam
**BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL.**

Afgenaaid f 2.— per fles.

Franco na toezending van f 2.40
per postwissel of aan postzegels;
rembours f 2.60.

**Beroemde
Wassching
Geneest de Huid**

D.D.D. het bekendste huidmiddel, zal die
aandoeningen genezen, die U het leven tot een
last maken. Ondragelijke jeuk, branderigheid
en alle ongemak verdwijnen door de toover-
kracht dezer oplossing. **D.D.D.** heeft baat
gebracht in talloze gevallen, die als ongenees-
lijk waren opgegeven en zal ook U helpen.
Probeert dit wonderbaarlyke middel.
D.D.D. in f. 2. f. 0.75 en f. 1.80. **D.D.D.** in f. 1.
bij alle apoth. en drog.

Door eenvoudige behande-
ling met **ABIS** garanderen
wij absoluut afdoende be-
strijding van alle schade-
lijke insecten, muskieten,
wandgedierte, kakkerlak-
ken, plantenluizen, enz.
Vraagt inlichtingen en
prospectus voor schepen,
gebouwen en particulier ge-
bruik aan
N.V. A.B.I.S.,
Mij. ter Afdoende Bestrij-
ding van Insectenschade,
Heerengr. 281, Amsterdam.
Telefoon 32281.

HAARGROEI.

Zij, die in werkelijkheid
genezing willen vinden bij
kaalhoofdigheid of ontijdig
uitvallen van 't haar, wenden
zich in vertrouwen tot J.
CERATI, Haarkundige,
Amsterdam, Zoutsteeg 4.
Boven het Bloemenmagazijn.
Aan hen, die na onderzoek
tot behandeling worden aan-
genomen, wordt herstel ge-
garandeerd.

Het „Nieuws van den
Dag“ schreef onder meer:
Een feit is 't dat onder-
scheidende hier wonende per-
sonen van allerlei leeftijd
getuigen door hem weder
in het bezit van den haar-
dos te zijn gekomen.